

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ
СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Published by
Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th Street
Philadelphia 41, Pa.

Березень

3

March

1965

І. Принцевський:

Думи. Літографія

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXII БЕРЕЗЕНЬ Ч. 3

Видає Союз Українок Америки
раз в місяць за винятком серпняРедагує Колегія — Лідія Бурачинська,
Осипа Грабовенська, Олена Лотоцька,
д-р Наталя Пазуняк, Ірина Пеленська,
Марта Тарнавська і Марія Юркевич.Листування й передплату висилати
на адресу:4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Tel. DA 4-7304Річна передплата в США і Канаді
від січня 1963 \$5.00
Піврічна передплата \$2.75
Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
Річна передплата в Австралії 2 ф. ст.
В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
Поодинокі число 50 центів

Зміст:

І. Калинець: Писанки
У Свято Надії
О. Гава-Сацюк: Завдання української
професіоналістки
І. Шмериковська-Приймова: Зустрічі
з майстром
Ікар: Сповідь Ювілята
Д-р В. Савчук: Після карнавалу
Л. Бурз: Із світу предків
І. Кашубинська: Членка організації
Міжнародні зустрічі
К. Колянківська: Косметичний лист
О. Слюзар: Великодній стіл
Г. Чорнобицька: Швачка
Л. Полтава: Великодні писанки
Л. Гайдай: Світлий день
Р. Завадович: Цінь-цірїнь
Н. Наркевич: Бєснїяна піснїя
О. Цегельська: Ластів'яче гніздечко
А. Вокер: Наші пляни
М. Овчаренко: Апасіоната
Ukrainian Easter Traditions
А. Pyndyk: She Contributed the
Most
UNWLA Branch 52 Report

На обгортці:

Літографюра І. Принцевського: Думи

OUR LIFE

VOL. XXII MARCH No. 3

Edited by Editorial Board
Monthly publication except August,
of the Ukrainian National Women's
League of America, Inc.
4936 N. 13th St.
Philadelphia 41, Pa.
Phone DA 4-7304Subscription in the United States
of America \$5.00 per year, half year
\$2.50. Subscription in Canada \$5.00
per year, half year \$2.75. Subscrip-
tion in England 1½ pound sterling,
per year. Subscription in Australia
2 pound sterling per year. Subscrip-
tion in France 10 n. fr. per year.Entered as second class matter July
8, 1944, at the Post Office at Phila-
delphia, Penna., under the Act of
March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА
„НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
245 Wigman Rd.
Bilborough Estate
Nottingham, EnglandUkrainian Booksellers
49 Linden Gardens
Notting Hill Gate
London W 2

АВСТРАЛІЯ:

"Library & Book Supply"
16 a Prospect St.
Glenroy, W9, Victoria
Australia

ФРАНЦІЯ:

Ларія Мельникович
с/о No. 7 887 93 de Paris
26, rue de Torcy
Paris 18-e
France

On the Front Page

I. Pryntsevsky: Bandurist

На терені США

21. березня — Бенкет з нагоди 40-літ-
тя — Окр. Рада США в Дітроїті.
27. березня — Свято Жінки-Героїні —
78 Відділ США у Вашингтоні
28. березня — Свято Жінки-Героїні —
Окр. Рада США у Філадельфії.
3. і 4. квітня — Базар — 43 Відділ США
у Філадельфії
4. квітня — Вечір Літер. Конкурсу
СФУЖО — 20 Відділ США у
Філадельфії.

ІСТОРИЧНИЙ КАЛЕНДАР

1614 — 350 літ проминуло з того ча-
су, як Гальшка з Гулевичів, дружина
Мозирського старости Степана Лозки
надала великі фундації Київському
Богоявленському монастиреві й засну-
вала при монастирі Братську школу.1885 — 80 літ тому вийшов перший
збірник поезій Уляни Кравченко п. н.
„Пріма вера“. До того часу її вірші
друкувались у „Зорі“ і „Ділі“. Неве-
лика книжечка (37 стор.) була не тіль-
ки першим її твором, але першою жі-
нчою збіркою поезій, виданою в Га-
личині.1885 — 80 літ тому в родині австрій-
ського аудітора Павлуха народилась
дочка Ольга. Одружившись згодом із
д-ром В. Гузарем, вона осіла разом із
чоловіком на Буковині і стала тут ви-
датною громадською діячкою. Після
поновної окупації Буковини в 1941 р.
румуні засудили її на кілька літ тюр-
ми.

ФИЛАДЕЛФИЯ, ПА.

Збірка на річних зборах 48 Відділу
СШАНа пресовий фонд Н. Ж. зложили:
По 2 дол. п-ні Катерина Марків; по
1 дол. пп.: Марія Баб'як, Антоніна Ми-
цак, Анна Волчек, Емілія Слободзян,
Агафія Марусяк, Анна Пєсполїга, Вік-
торія Настасяк, Осипа Ленчак, Юстина
Баран, Софія Куриляк, Лїкерія Гусак,
Анна Войтович, Катерина Міграла, Ма-
рія Качмар, Євгенія Ільницька, Єва
Тринич, Анна Костик, Катерина Цьвях,
Марія Халус, Анна Містерман, Олена
Господаревська, Таня Господаревська,
Леонтина Петрович, Єва Роман, Анна
Прялка, Катерина Стефанів, Єва Олій-
ник, Марія Максимович, Надія Макси-
м'юк, Марія Лозовська, Ольга Дмит-
рук, Олена Петрів, решта дрібними.
Разом 34.50 дол. Щире Спасибі!

Ігор Калинець

ПИСАНКИ

Виводить мама дивним писачком
по білому яйці воскові взори.
Мандрує писанка по мисочках
із цибульним золотим узваром,
з настоями на травах і корі,
на веснянім і на осіннім зіллі —
і писанка оранжево горить
у філіграннім сплеті ліній.
То вже вона як дивовижний світ,
то вже дзвенить як згусток сонця,
буяють буйно квіти у росі,
олени бродять в березневім сонці.
І стилізовані сплітаються сади
у маєві густих обрамлень,
мереживом найтоншим мерехтить
геометричний космацький орнамент.
... І я поплив у світ дитячих мрій,
на білі коліскові оболоні:
Котились писанками із гори
ясні сонця у мамині долоні.

Із збірки „Країна колядок“

У свято Надії

Перше весняне проміння сонця загріває нас не тільки своїм теплом. З ним родиться також надія на обнову. Перша весняна зелень, щebet пташок розворушує кожне серце.

Тому з нетерпінням готуємось до свята Воскресення. Це не тільки пробудження природи з зимового сну, це не тільки пов'язане з тим сподівання врожаю у наших веснянках і гагілках. Але це шлях до оновлення нашої душі. У розважаннях Великого Посту, у Великодній сповіді, у Воскресній Утрені проходимо потрясення, що його потребує наша совість.

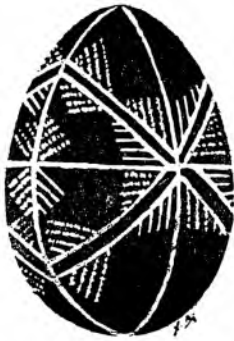
Те, що діється в родинному крузі і в нас самих, переносимо також на громаду. Тут теж це Свято Надії може нас оновити і скріпити. Очистивши наші душі від намулу буденщини, можемо в виднокрузі цілої спільноти побачити по-новому нашу мету.

І справді! Боже Прсвидіння осяяло нас великою ласкою, наділивши Митрополита-Ісповідника Йосифа Сліпого чином кардинала. Наша мовчазна Церква дочекалась великого вирізнення. Цей подарунок долі може сповнити гордістю серце кожної української лисдини, якого віровизнання вона не була б. Успіх кожної вітки нашого народу є успіхом усіх нас, тим більше в обличчі одного і того ж ворога, що на нас наступає.

А що діється в іншому напрямі? Гурт культурних діячів України — цей перший пробоевий загін, що приїхав сюди для контакту з еміграцією — залишив свій слід. Довкруги розмов і зустрічей із ним розгорілася боротьба. З одного боку падають закиди в національній зраді, а з другого плекаються мрії про справжній контакт із українським народом. Всрожнеча і застій є вислідом цього зручно запланованого кроку. Саме те, до чого змагав наш ворог.

А цього можна б уникнути, коли б у нас було більше довір'я до себе! Адже всі ми змагаємо до тієї самої мети і хотіли б бачити нашу Батьківщину вільною. Ділять нас методи праці і над ними треба застановитись. Але в зрілому суспільстві творчі сили зєжди зуміють зговоритись у вирішну хвилину.

Цього треба нам побажати. В День Христового Воскресення хочемо скріпити себе думкою, що перемажемо цю кризу. Треба тільки багато добрєї волі, довір'я і любови до себе самих. Щоб узброїтись і від чергових наступів Москви, що напевне нас ще чекають.

ІЗ СВІТЛИМ ПРАЗНИКОМ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО

бажаємо

Членкам Союзу Українок Америки, Управі СФУЖО
та всьому українському народові

ВЕСЕЛИХ І ЩАСЛИВИХ СВЯТ!

Христос Воскрес!

Головна Управа Союзу Українок

Редакція „Нашого Життя“

Оленка Гікава-Сацюк

Завдання української професіоналістки

(Докінчення)

Тепер вертаюся до того, з чого я вийшла, а саме, що кожне суспільство має свої писані й неписані закони. Ми, як організована українська громада в Америці привезли їх з собою з України й вони тяжитимуть над нами так довго, поки Україна не стане вільною. Це наш обов'язок бути „діючими амбасадорами“ України в кожну хвилину нашого життя. Якщо при цій думці комусь стає моторошно й почувається так, якби на нього наложено нечуваний і за важкий тягар, підбадьорте себе думкою, що в такій державі, як Іспанія боротьба проти мусульманської неволі тривала вісім століть. Пригадайте собі, як ірландці посилали допомогу тим, що лишилися в Ірландії і досьогодні гордо, вже будучи американцями, не забувають про свій „День св. Патрика“ і всі радіостанції в Америці того дня передають платівку „When Irish Eyes Are Smiling“. А скільки часу минуло поки жиди виторгували собі свій Ізраїль?

Що я розумію тим висловом — бути амбасадорами України? Це значить, що все, що ти робиш, говориш, як одягаєшся, навіть малюєшся, мусиш робити з думкою, що ти українка. Звісно, вже не час нам бити вікна у ворожій амбасаді чи нападати на поляків, коли вони везуть транспарент, що Львів — їхній. Американці такої поведінки не розуміють і вважа-

ють її несерйозним хуліганством, чи незрілістю. Отже треба знайти інший шлях до американського серця й вуха, щоб могли їх поінформувати про Україну. Приповідка каже: Як тебе бачуть, так тебе осудять. Треба додати: Якщо знають що ти — українка, то по тобі судять цілий народ. Це не є таким абсурдом, як на перший погляд видається. Уявіть собі, що вам довелось якийсь час працювати разом із людиною з країни Сіам. Це вперше ви про цю азійську країну чуєте і не знаєте нічого про неї. Але ваш товариш праці симпатичний, інтелігентний і добре вив'язується зі своєї праці. Вам приємно з ним говорити, бо всі його поважають. Чи не правда, що коли ненароком почувте назву тієї країни, то будете про неї й її людей думати зі спогадом про свого колишнього співпрацівника й будете собі уявляти цілу країну заселену такими людьми, як ваш співробітник.

Тому ніколи ніхто з нас, якщо раз сказав, що він українець, не може забути, що по ньому будуть оцінювати цілий народ і якщо він буде американцеві симпатичний, то й Україна буде вживатись йому заселеною симпатичними людьми. Це є перший загальний крок — завжди бути свідомою, що ти є репрезентантом свого народу. Спочатку це може видаватись трудним, але потім стає частиною

тебе, стає підсвідомим, що завжди існує.

Другий обов'язок це — якнайбільше людей правильно інформувати про Україну. Це більш складне завдання, ніж видається, бо ж нелегко знайти нагоду для того. Треба знайти спосіб, щоб викликати зацікавлення в чужинців так, щоб вони самі хотіли знати щось про Україну. А потім треба так представити факти, щоб викликати позитивне наставлення до нашої справи. Така нагода приходить найчастіше під час товариського контакту. Особливо тоді, коли на вашому місці праці знаходяться різні національності й постає взаємне зацікавлення. Коли ж ви знаходитеся у всеціло американському середовищі, то перше повинні вас співпрацівники пізнати, як індивідуальність. Коли наберуть до вас почуття поваги за ваші добрі прикмети людини й фахівця, тоді при кожній нагоді вам буде відкрита дорога для зауваг про Україну. Але це повинно відноситись завжди до теми. І мусить бути основане на фактах. Американці не захоплюються сентиментальними історіями та й не люблять плачу й нарікань. Обов'язком кожної молодої професіоналістки — знати найновіші факти про Україну — наприклад, де відкрили там джерела нафти, скільки радіо-сильних станцій має Україна (до-

бре для порівняння знати, скільки їх є в Росії) або яка була найновіша постанова З'їзду ЦК Партії в справі навчання української мови в початковій школі. Щоб більше освіти мають ваші співпрацівники, то більше мусите мати фактів, щоб переконати їх про правду ваших слів. Ви мусите зміти передати чужинцям почуття, що ми гідні їхнього зацікавлення і їхньої підтримки, бо ми народ культурний, що вклав багато у скарбницю світової культури, бо ми народ гордий, що вперто бореться за своє визволення, бо ми народ науково розвинений, а не низка ворогуючих племен.

Щоб це почуття могли передати чужинцям (в нашому випадку найбільше американцям) треба перше його самим мати. Не тільки, щоб це почуття було основане на сентиментальності покривджених, як це часто в нас буває, а на знанні фактів про себе самих. А ми маємо чим гордитися. Треба завдати собі труда навчитись про всі багатства України, про її поклади, промисл, про її мистців і що вони роблять, чи зробили, і не починати й кінчати все на Шевченкові. Століттями перед Шевченком Україна була одним із центрів культури й освіти в Європі, як про це свідчать і чужинецькі джерела. Наприклад, в одній із болгарських довідок про Кирила й Методія знаменито навітлена система високої освіти в Україні в ті часи. А тільки завдяки українській співачці Сальомеї Крушельницькій сьогодні всі мають нагоду насолоджуватись оперою Мадам Батерфлей. Коли її вперше виставили в Італії, то її висвистали, а критики писали про немилозвучність. Маєстро Пуччіні не думав, що його опера більше появиться на сцені. А й наші теперішні мистці — ті, що творять тут і в Україні — є доказом, що ми культурний народ. Шкода, що багато молодих професіоналісток і взагалі молоді не вважають

З НАГОДИ ПРАЗНИКА ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

вітаємо Достойну Голову СУА Олену Лотоцьку, Головну Управу СУА, Відділи СУА Філадельфійської Округи та всіх наших Приятелів, що на місцях допомагають Відділам СУА у їхній відповідальній праці.

В цей радісний День поздоровляємо Вас староукраїнським

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

ОКРУЖНА РАДА СУА — Філадельфія

своїм обов'язком — цікавитися Україною. Вони вдоволяються своїм обмеженим знанням, а з нього випливає почуття меншвартості.

Подам кілька прикладів, як можна в щоденному житті, в дуже дипломатичний спосіб розбудити зацікавлення в чужинця до України. Чи іншими словами — спонукати вашого товариша праці, щоб він спитався — хто ви така і дав вам можливість розказати йому про Україну.

У бюрі — Принесіть і поставте на вашому столику українську кераміку;

— Принесіть з собою українську книжку з цікавою обгорткою і читайте її під час обідньої перерви;

— Принесіть український журнал, чи газету й тримайте її кілька днів на вашому столі;

— Поставте малу ляльку в українському строю для прикраси;

— Вдягніть білу чи чорну (залежно від пори року) суконку з крайкою чи вишивкою;

— Носіть вишивану хустинку в торбинці і витягайте її часто;

— Вживайте вишивану українську закладку до книжки;

— Посилайте вашим знайомим українські, а не американські, святочні картки, навіть на уродини;

— Давайте українські подарунки (кераміку, платівки, вишивки);

— Коли є прийняття в бюрі, принесіть українське печиво;

— У Великодньому часі даруйте українські писанки;

У хаті — Подбайте про українську обстановку (вишивки, тканини, картини українських мистців, кераміка);

— Приймаючи гостей, подайте одну типово українську страву;

— Гарно вишитий фартушок прикрасить кожну господиню;

— Вишивана скатерка чи настільник теж зробить гарне враження;

— Все це доповнить звук українських платівок на доброму патефоні.

Цих кілька сугестій є певною принадою для започаткування розмови про Україну, якщо її правильно використати для тієї цілі.

Але для тієї роботи треба заправлятися. Це не тільки приємно, але й обов'язком молоді професіоналістки — працювати в українській громаді, в українських організаціях. Власне в українській суспільній праці ми повинні зміцнювати свої сили до нелегкої праці з чужинцями, черпати запал, скріплювати почуття власної національної вартості.

Чи Ви були на останніх ширших сходах Відділу? Присвятить один вечір у місяці на ту зустріч!

Конвенційна Книжка подасть історію СУА за 40 літ

Зустрічі з майстром

Між українцями немає багато таких, що навчалися би мистецтва в Олександра Архипенка. А тому, що я мала те щастя, то хотіла б намалювати спогад про нього, як мистця і людину. Та перед тим розкажу, як воно сталося, що я вступила до його Студії.

У 1952 р. Літ.-Мистецький Клуб у Нью-Йорку заснував курси образотворчого мистецтва для молоді і старших. Склад професорів був дуже добірний. Історію мистецтва викладав проф. В. Січинський, різьбу С. Литвиненко, графіку М. Бутович, рисунок А. Малюца, малярство М. Радиш. Та на вечірні курси для старших записалися тільки 3 студенти — п-ні Ірина Букоємська, студент, якого прізвища не пам'ятаю і я. Отже при такій малій кількості слухачів ті курси не могли довго існувати й по двох роках їх закрито. Але п-ні Букоємській і мені шкода було переривати науку. Ми вже багато навчилися й хотіли продовжувати студії. Пішли на оглядини до кількох американських шкіл, але ніде нам не подобалось. Одного дня я прочитала в мистецькому журналі оголошення про Студію Архипенка. Це була для мене надзвичайна новина — я зраділа, що є можливість студіювати в такого великого майстра та ще й українця. Я зараз до нього потелефонувала, а на другий день ми обидві з п-ні Іриною пішли до його робітні.

Архипенко прийняв нас із питомим йому милим усміхом і теплим виразом в очах. Говорив спокійно, без поспіху, а голос у нього мав теплу басову закраску. Наука відбувалась тричі в тиждень по 3 години, в день і ввечері. Мені вигідніше було ходити перед полуднем, пані Ірині ввечері. (П-ні Букоємська спершу студіювала малярство, а пізніше перейшла на різьбу.)

Як виглядала наша перша лекція в Архипенка? Він сидів при своєму бюрку, я напроти нього і він у дуже ясний і точний спосіб впровадив мене у світ своєї

філософії мистецтва. Говорив про космічні сили, про їх вплив на наш ум, про нашу приналежність до космосу, про наші взаємини зі силами природи, про розвиток творчих здібностей, про творчий процес, що все те, що нас оточує — це оптичні символи й ми маємо їх інтерпретувати, а не бездушно копіювати, що творчий процес незалежний від предмету, а з композиції твору повинна виходити сила й темперамент. Слухаючи й занотовуючи дещо, я відчула, що передо мною геніяльна людина, яка впровадила мене у світ свого духа. Все, що він говорив — було ясно, природне і зрозуміле.

Як він провадив лекції? Перш за все до кожного учня підходив індивідуально. У нього не було випадку, щоб двох учнів працювало над тією самою тематикою і щоб малювали тією самою технікою. Помилкою було б думати, що Архипенко накладав свій стиль, чи якийсь свій спосіб малювання. Навпаки, він любив бачити різноманітність технічного вислову і високо цинив в учня самостійність і помисловість. Він умів у якийсь тільки йому питомий спосіб розвинути в учня уяву, відвагу вислову та творчу інвенцію. Ми, учні, мали велику свободу думки і засобів, чи то в скульптурі, чи в малярській композиції. Він тільки не дозволяв у фотографічний спосіб віддавати предмету.

— It is not our business to copy the nature — говорив. — Старайся зрозуміти даний об'єкт, старайся відчитати лінії світла, дивися довго, а потім відвернися і твори свою власну композицію, керовану інтелектом, а основану на почуванні.

Працювали ми так, що робили кілька проектів, шкіців даної теми вуглем або пастелею. З того Архипенко вибирав той, що на його думку був найкращий і тоді ми це малювали в олії. Велику вагу клав на те, щоб учень виробив собі свій власний підхід, все

заохочував до вироблення своєї власної техніки. Він був новатором у формі, але великим класиком у техніці, змагав до досконалості й того вимагав від учнів. Нераз здавалося, що композиція вже скінчена, а Архипенко прийшов і тиць пальцем в якусь місце і ви зарез побачили, що там чогось бракує.

Під час лекції приходив кілька разів на контролю і робив „обхід“ від одного учня до другого. Тоді всі слухали його зауважень. Говорив мало, взагалі не належав до балакучих людей, але його зауваги були так ясно висловлені, такі доцільні, такі зв'язкі, що залишались у пам'яті на все. Один раз, коли я працювала над композицією кулистих форм, що були на тлі різно уложених площин, він підійшов до мене і спитався:

— А звідкіля падає світло, зліва, зправа, згори чи з ваших очей? — Оцим запитанням він відразу вияснив мені роллю світла, бо дійсно я брала до уваги світлотіні, але спеціально не думала про те з якої сторони било те джерело. Своїми заввагами він виробляв у нас рівночасно почуття естетики і доброго смаку. Одного разу одна з різьбарок викінчила свою різьбу, що дістала навіть велику похвалу від професора. Згодом принесла золотий „спрей“ і покрила різьбу тією позліткою. Ми стояли довкола і захоплювались, як воно дуже гарно виглядає. На те надійшов Архипенко, глянув і сказав:

— Тепер це виглядає як із 5 і 10 центової крамниці...

Відразу кожен із нас побачив, що це був дійсно дуже дешевий ефект і ми всі розсміялись.

Всі ми мали перед ним великий респект і ніхто з студентів не був би відважився піти до його студії, де він окремо працював, із якимсь запитанням, з якоюсь своєю проблемою. Ми чекали з усім поки він сам не прийде на контролю.

Моя дочка Рома під час своїх коротких побутів у Нью-Йорку за-

ходила нероз до його студії. Архипенко радо її вітав. Вона дуже добре розуміла й відчувала його різьби, а як танцюристка бачила в них багато руху. А що темою різьб Архипенка є переважно жінка і її різні характери, то Рома все зуміла прибрати відповідну позу, що знаменито віддавала дану різьбу, а Архипенко тільки задоволено усміхався.

Я мала нероз приємність гостити його в своєму домі і бачила, що товарисько Архипенко був дуже виробленою людиною. Помило того, що належав до маломовних людей, то в товаристві все вмів підтримати розмову цікавою та небуденною темою. Любив музику, головню Бетовена і сам незле грав на фортепіяні. Дуже опанований, зосереджений у собі, спокійний. Але відчувалось, що з того спокою промінювала велика енергія, сила, рішучість у сполуці з великою добротою. За весь час нашого знайомства я не бачила ніколи, щоб він стратив контролю над виявом своїх почувань, я не бачила його злим або неопановано веселим. Це не значить, щоб він був байдужим до різних подій, що торкались його або його оточення. Пригадую собі, як болоче переживав недугу своєї дружини, збо яке сильне враження на нього зробила вістка про смерть д-ра Мишуги, яку я йому принесла. Так само дуже переймався справою друкування

своєї книжки, над якою працював 20 років (так сам мені казав). Але над цими всіми переживаннями вмів панувати. Архипенко був сильною людиною не тільки духом, але й фізично. Він ніколи не хворів і сам про себе говорив „я — сильний“. Напр., усі скрині для перевозу своїх різьб він сам збивав до купи. Це була людина невтомної праці — фанатик праці.

Оглядаючи раз його різьби я зупинилась при „Пані у хурті“ (дуже люблю цю різьбу) і спитала його, як довго він над нею працював. Він відповів, що коли працює, ніколи про час не думає. Це не є для нього важне, час перстає для нього існувати. Важне є зреалізування творчого задуму, а це може забрати йому кілька днів, кілька місяців, або й кілька літ.

Його англійська мова мала сильний український акцент, але була багата у звороти й слова. Він висловлював свої думки в літературній, навіть можна б сказати вишуканій формі. Коли давав публичні доповіді на мистецькі теми, головню про філософію мистецтва, то ніколи не читав, а говорив і то з таким виразом і переконанням, а що орган його голосу мав милу краску, то все разом приневолувало слухача до сконцентрованої уваги. Він розумів свою вартість і хоч робив враження скромної людини, проте був свідомий свого небуденного таланту.

Олександр Архипенко у розмові з авторкою спогаду
Sculptor Alexander Archipenko talking with Mrs. Ivanna Pryma, the author of the article.

Високо цінив великих майстрів і рекомендував нам ходити до музеїв. Любив Рембрандта і Мікельанджеля. Раз я спитала його, котре з старовинних мистецтв найбільше до нього прсмовляє? Він відповів, що єгипетське, бо мде в собі багато сили.

Я ніколи не чула, щоб він котрогось із мистців критикував. Прислухувався критикам других, але сам мовчав. Дуже позитивно висловлювався про Мороза, Гординського і Гніздовського, якщо йшла мова про українських мистців.

У нього збіглося багато прикмет геніяльної людини. Він знав, як громадити енергію думок і перетворити їх концепцію в реальні форми. Це була велика творча, безупинна енергія, оперта об рівновагу духа і цілеспрямовану волю.

Архипенко дуже любив тварин і подивляв їх інстинкт. В його приватному мешканні одна кімната була віддана пташкам, в якій свобідно жили й літали малі папуги. Не хотів замикати птаха у клітці. Любив також квіти і в великій Студії (при Бродвею) на вікні у пачках їх плежав.

В Українському Павільйоні Світової Вистави в Шикаго (1933 р.) Олександр Архипенко виставив ряд своїх скульптур.

Alexander Archipenko exhibited his sculptures in the Ukrainian Pavilion of the Chicago World's Fair in 1933.

Любив дуже українські страви — борщ, голубці, а вже великим присмаком для нього була кутя. Раз принесла я йому була ковбасу, яку перед Великодніми святами зробив мій брат. Під час лекції підходить до мене Архипенко і потихо питається: — Де ви дістали такої ковбаси? Ох, яка добра!

Час, коли я в нього студіювала, то були може найбільш трагічні роки його життя. Тоді його дружина Анжеліка тяжко хворіла. Її хвороба не тільки руйнувала його матеріально, але й параліжувала його творчий розмах так, що в тому часі він не був таким продуктивним, як того домагався його динамічний, все повний нових ідей талант і він терпів від того подвійно. Хоча і в тому часі відбулась його ретроспективна виставка (50-ліття його творчості).

Архипенко тишився проявами симпатії до нього і таким дуже радісним моментом в його житті було відсвяткування 70-річчя його народин. Імпреза відбулася в залах Українського Інституту Америки у Нью Йорку, а ініціатором її був відданий йому приятель і лікар д-р Володимир Возняк. Архипенко був дуже щасливий і навіть трохи танцював, хоча не дуже то добрим танцюристом був.

Імпрезу розпочав концерт, якого програма складалася з фортепіанової гри Дарії Каранович, сольоспівів Зені Лавришко і Юрія Богачевського та виступу Роми Прийми, яка виконала танок на тему різьби Архипенка „Одаліска“. Архипенко був такий захоплений, що коли танцюристка закінчила виступ і стояла непорушено в позі різьби, він підвівся зі свого крісла, підійшов до неї й розцілував її. Виконавців обдарував своїми картинами і виголосив тоді полум'яну промову, в якій відзеркалилась тоді його любов до рідного краю — України.

На цьому ювілею було більш ніж 100 осіб, що після концерту провели дуже мило час не тільки на цікавих розмовах, але й при багатому буфеті, якого господинею була п-ні Вознякова.

Після смерті своєї дружини, в останніх роках свого життя, Ар-

Фейлетон

Сповідь Ювілята

Моя думка така, що в час Великого Посту такі люди, як, скажемо фігурально, творці пера, тобто письменники, поети, редактори, чи вони ювіляти, чи ні, повинні відбувати свою передвеликодню сповідь публічно, там, де вони найбільше нагрішили: на сторінках українських газет та журналів.

А щоб послужити пишущій братії добрим прикладом, я, от, сам сьогодні сповідаюся — на сторінках „Нашого Життя“! Я, вправді в цьому органі багато не нагрішив, але вибрав його за свою сповідальницю для того, що серед нашого красного жіноцтва є багато більше споживачів українського друкованого слова, ніж серед мужчин.

Ото ж, дорогі Читачки і Читачі (якщо такі знайдуться), я прошу Вашого прощення — по-раз перший, — за те, що так багато написав, що стільки наплотив усяких „гамаксойків“ (як любив казати покійний д-р Назарук) за тридцять років часу! Так, продукція в мене обильна і тому саме далека від досконалости... На своє виправдання можу сказати хіба те, що я тому так багато писав, що наші редакції та видавництва

Архипенко знов був незвичайно активний і творчий. Не маючи матеріальних турбот він міг був реалізувати не один свій задум. Його останні виставки в Європі — це був один великий тріумф і знов преса загомоніла похвалами, стверджуючи геніяльність нашого мистця та пригадуючи, що Архипенко — це батько модерної скульптури.

Архипенко помер із переpracьовання.* Він не послухав лікаря, що наказував йому відпочинок, бо він конче хотів ще викінчити деякі праці у зв'язку з його останнім монументальним твором.

Це є — „Мойсей“ на одній із площ у Міляно.

* У лютому ц. р. проминув рік від смерті нашого видатного скульптора.

так мало платили... Поза тим, на них теж спадає половина вини за появу моєї літпродукції: вони ж її друкували...

За всі чи деякі менше чи більше погані, недороблені чи недоношені новельки, скучні оповідання, гуморески без гумору, за перезантажені реклямою вакаційних осель фейлетони, — простіть мені, дорогі пані, по-раз перший, по-раз другий і по-раз третій.

Великої ласки й прощення благаю в тих, кого я свідомо чи не свідомо зачіпив своїм пером за живе, образив, діткнув чи якнебудь інакше оскорбив! В цьому місці укліно прошу вибачення в дорогій всім нам Бабці Чайковської за цю Консисторію, яку я їй пришив у „Лісі Микиті“, а дорога Бабця не вірила, що спосібний вчинити таке „лайдацтво“ і думала, що це Еко написав... Ні, Бабцю, це мій гріх і моя важка провина, з якої тут прилюдно й публічно сповідаюся та б'юся в груди!

А по-раз другий прошу прощення в достойній пані Голови Союзу Українок Америки, Олені Лотоцької та всіх інших „офіцерів“ з Головної Управи, Редколегії „Нашого Життя“ і всього шановного членства за частенькі гумористичні алузії по їх адресі, в „Свободі“ чи в „Лісі Микиті“, явні чи замасковані, підписані чи не підписані, в поезії, чи в прозі, чи в рядках, чи поміж рядками... От, професія така в мене химерна, дорогі пані, що кого любиш, шануєш і респектуєш — мусиш, час від часу, взяти на зуб, чи під волос, щоб саме в цій формі свою любов, симпатію чи пошанівок заманіфестувати!

І по-раз третій прошу Вашого прощення за те, що отаким не-прикаянним грішником я, либонь, і вму, тобто надалі так само грішитиму, як і досі грішив! Я знаю, що за ці гріхи жде мене тяжка покара: гонорари українських редакцій і видавництв...

Ікер

Для нашого села

(Пам'яті Ірини Домбчевської)

Щоб пригадати собі все, що торкалось Ірини Домбчевської в моїй пам'яті, я переглянула річники „Нової Хати“. Там вона колись, розсипала свої спостереження про працю над селом.

І справді! Із кількох спогадів і репортажів виринуло перело мною її оживлене обличчя. Таким воно ставало завжди, коли їй приходилось говорити про наше село.

Ірина Домбчевська мала й інші фази громадських зацікавлень. Вона влаштувала і провадила захист УСС-ів у Львові, в якому жив і помер Іван Франко. Вона допомагала своєму чоловікові у праці над полоненими з рамени Союзу Визволення України. В часі українсько-польської війни вона працювала медсестрою у шпиталі УГА. Але я пізнала її вже в тому часі, коли вона була службовиком Т-ва „Сільський Господар“ і спеціально дбала про сільськогосподарський жіночий відтинок.

Ось вона вчить куховарення на курсі інструкторок сільського господарства у Львові. У білому очіпку й халаті стоїть перед групою молодих дівчат, що з'їхались з усіх кінців галицької землі. Лекцію веде впевнено й обдумано. Метушню молодих курсанток впорядковує одним-двома словами. Пильно слідкує за працею молодих дівчат і найдрібніший промах не сховається перед її очима. А найважливішим аргументом в її устах це те, що „кожна з вас буде колись вчити селянок варити“. Тут треба солідно й добре знати свій фах!

А потім — поїздка на село. Ранок на провесні холодний, сніг ще не попустив. Сьогодні Кружок Сільських Господинь проводить конкурс чистоти хати у селі. Пані інструкторка приїхала зі Львова. Село розлоге й обхід хат затягається. Знов треба великої уваги до найменшої дрібниці. Привітатись із господинею, розпитати про здоров'я і дітей. Вже на подвір'ї можна збагнути спосіб господарювання. А в сінях

чи в хаті все ясно ставало. Похваливши вишивані завіски чи подушки, можна було висловити непомітно таку чи іншу критичну заувагу.

Нерзв Ірині Домбчевській доводилось промовляти. Наприклад при заснуванні Кружка Сільських Господинь чи при відкритті яко-

Ірина Домбчевська

Late Irene Dombchewsky worked successfully on the professional skill of farm housewives in Ukraine.

гось курсу. Її діловість, зрозумілий підхід, увага для кожної справи відразу зискали їй слухача. Вони відчували, що „пані інструкторка“ знає своє діло. Її запал — це не пусте захоплення, не принагідна примха. Це є тверда настанова допомогти нашому селові.

А чого треба було, окрім цієї діловості? Читаю початок одного її репортажу п. н. „Враження і пригоди“ (Нова Хата, 1937):

Чи знаєте ви подорожі в незнай сторонні такі нашої рідної землі? Подорожі всіма можливими й неможливими комунікаційними засобами. Починаючи від звичайного бідного галицького воза з в'язкою соломи до залізниці, автобуса і — власних ніг.

Умовлена поїздка. На рогацькі ждуть санки. Без драбинок і соломи. Сідай

як хочеш і їдь, як хочеш, щоб лиш у пору заїхати.

Або — заїдете на залізничну станцію. Коней нема. Відважно пакуєте міські черевики в болотнисту дорогу й доходите вкінці до цілі. Вас не очікували, бо щойно тепер післанець приніс картку з міста.

Або — об'їдете повіт. День за днем, село за селом. У горах впали дощі, ріки прибрали. Доїздите над воду. Візник випрягає коня, пробує, чи можна проїхати. Вода шумить, хвилі крутять возом, кінь зморозився, не хоче далі йти. Зупинились по-середині ріки на розбурханих хвилях. Мусите бути відважні, як пристало кооператорці. Адже візник стрілець УГА, вміє дати раду. Кінь почув тверду руку, шарпнув кілька разів возом і ми вже на березі.

Часом бувало, що трійка коней прямо пливе по болоті. Віз грязне. Ви загорнулися в бунду, мовчите і снуєте витку своїх дум. Про село розуміється. Як його витягнути з темноти, як поправити його здоров'я... А тут спадає разом із возом, кінями й візником у глибокий рів. Визволюєтесь із бунди, пробуєте, чи можете рухати ногами. Значить ще цілі. Темно. Збираєте з візником, що дасться. Сидження, течку, коц. Бідні кониська тягнуть віз із рова. Але поїзду вже немає. Треба ночувати.

Такі були умовини праці „пані головної інструкторки“ зі Львова. Тільки з великим завзяттям і твердою вірою у своє покликання можна було провадити її, зберігаючи погоду духа. І в тому часі вирізьбилась у моїй пам'яті бл. п. Ірина Домбчевська, як невтомний сівач доброго зерна знання в сільських садибах. Кожен етап нашого будівництва висуває свої потреби і творить своїх працівників. Вона була однією з тих, що знаменито це відчули і своїм гнучким умом до того достосувались.

Л. Б.

Не маєте змоги активно працювати в Відділі СУА? Вступіть все ж таки, бо Ваша приналежність і Ваша вкладка скріплюють жіночий рух.

На актуальні теми

Після карнавалу

Союз Українок Америки старається зберігати звичаї і традиції нашого народу. Та проте у цій новій країні насуваються нові звичаї, з якими не раз не можемо дати собі ради. От хочби дебют наших молодих дівчат.

Що воно повинно означати для дівчини українського походження? Чи лиш те, що вона може з'являтися на баях нарівні з дорослими членами даної громади, чи це вже також обов'язує її до активної участі в громадському житті у даному місті?

Дальше — у скільки років повинна дівчина дебютувати? Тут у нас немає певних правил, які обов'язують в американців. Є випадки, що дебютують 16-літні гімназистки, які при найкращих їх бажаннях ще не доросли до великої відповідальності. Отже цікаво було б почути правила про вік дебютантки та її обов'язки супроти себе, родини, громади.

Та є ще одне болюче питання у розвагах нашої молоді. Дівчина чи хлопець, що не мають постійного партнера, можуть на вечірницях — вона просидіти цілий вечір на кріслі, а він — простояти цілий вечір під стіною.

В який спосіб можемо вплинути на наше парубоцтво, щоб воно не було таке сором'язливе та вередливе? Адже кожна дівчина йде на забаву, щоб танцювати, а не сидіти на кріслі! Мати постійного товариша — це вже зобов'язує. Не кожна дівчина і не кожен хлопець цього хочуть та на жаль воно майже силоміць накидається в нас ззовні. Якщо хлопець запросить дівчину раз чи два на забаву, то вони вже зобов'язково „спаровані“ їхніми товаришами й знайомими, тим самим ставляючи у дуже прикре положення і панну, і молодого чоловіка. Інші дівчата починають сторонити від хлопця, бо він „ходить із Галею“, а Галю не просять інші хлопці, бо то „того хлопця дівчина“.

А вже зовсім дивна ситуація тих, що дійсно „разом ходять“. Коли така пара прийде на забаву, то цілий вечір не дивиться й не цікавиться взагалі, хто ще є присутній на залі, та танцюють цілий вечір лиш удвох.

Недавно тому трапився на тому тлі один неймовірний, але правдивий випадок. Молодий чоловік, що є заручений із дуже гарною і добре вихованою панночкою запросив до танцю на забаві найкращу приятельку своєї нареченої. Та наречена заперечила тому, ставлячи свого судженого і приятельку в досить дивне положення.

Знову ж запросити панну на баль за американським звичаєм — це коштовна річ і не кожен молодий чоловік може собі на те дозволити. Бо він платить квитки вступу, купує їй квіти та ще й повинен її погостувати. У дійсності хлопчина мусить багато про цю дівчину думати або багато від неї сподіватись, щоб витратити такі гроші на один вечір.

Отож ми прийшли до переконання, що найкраще було б, якби наша молодь приходила на балі окремо. Щоб хлопці просили танцювати кожен танок іншу панну і ті пари, що прийшли разом, також танцювали з іншими партнерами. На кожній забаві ми мали б велику кількість молоді та ніхто не пропустив би ніодного балю та ніодного танку під час цілого карнавалу.

А як ви думаєте, дорогі Союзянки?

Д-р Валентина Савчук
членка 63 Від. СУА в Дітроїті

РАДІО ВИБОРОМ МОЛОДОГО ТАЛАНТУ

Уважаю, що вибір молодого таланту на 1964 р. дуже вдалий. Панні Драгінді це напевно належиться.

Ксеня Кучер

НОВІ КНИЖКИ

Ярослава Острук: РОДИНА ГОЛЬДІВ. Повість. Буенос Айрес 1964. Обкладинка роботи Бориса Крюкова. Ст. 120.

Ярослава Острук вміло підбирає сюжети своїх творів. Із тематики українського середовища вона перейшла на проблеми жидівської родини в часі німецької окупації України. Цей спліт подій, що їх ще всі пам'ятаємо, заторкує також поодиноких українських людей, що допомогли Гольдам урятуватись. Авторка, як звичайно, жваво веде акцію, легко оповідає й через те книжка читається одним духом.

Зенон Тарнавський: ДОРОГА НА ВИСОКИЙ ЗАМОК. Новели, оповідання, нариси. Накладом В-ва „Гомін України“, Торонто 1964. Обкладинка роботи В. Баяса. Із вступним словом Григора Лужницького. Ст. 256.

Книжка вміщає дуже різномірний матеріал. З увагою й любов'ю зібрано тут найцінніше з літературної спадщини письменника й театрала. На жаль, немає ніоднієї його інсценізації, в яких він себе так успішно проявив. Але поодинокі спроби пера, як новеля („Вітер над Янівською“), репортаж („Мое містечко“), есей („Відвернена метода“) показують Зенона Тарнавського вдумливим новатором, що вміє шукати й знаходити те нове кругом себе. Спогадом Олега Лисяка „Про зустріч на калиновому мості“ закінчується книжка.

Л. Б.

ЖУРНАЛ ДЛЯ БАБУСИ

З радістю повідомляємо, що наші читачки пам'ятають про старших самітних жінок в Європі. Фундації передплати відновили — 54 Відділ СУА у Вільмінгтоні вже п'ятий раз, а 4 Відділ СУА у Нью Йорку і 22 Відділ СУА у Шикаго вже четвертий раз, при чому 4 Відділ СУА передплатує журнал дром бабусям.

Нові передплати уфундували — п-ні Марія Харина з Філадельфії, п-ні Марія Соболь із Бронксу, п-ні Ярослава Цегельська з Клівленду, п-ні Євгенія Котис із Філадельфії і п-ні Анна Гарасимчук із Торонто. Щира дяка за те!

Із світу предків

У горах Поконо є невелике містечко Шамокін, Па. Тут, серед гір, лежать призабуті копальні вугілля, в яких колись працювали наші вуглекопи. І тому у Шамокіні найстарше наше поселення й одна з найдавніших наших церков.

Мальвіна Лешок походить з Шамокіну. Невеликого росту блондинка з м'яким поглядом голубих очей. Вона говорить притишено, немов ізнутри сповнена звуків.

— Це мій дід ще прибув до Америки на початку цього століття. Поселившись із бабунею в Шамокіні, вони доложили всіх сил, щоб там побудувати церкву. Зокрема дідові залежало на дзвонах... І справді, наші дзвони мають гарний звук... З давніх дитячих літ їх пам'ятаю!

— Та й не тільки дзвони. У нашій хаті всі любили музику, батько мій грав, а мати добре співала. Співом оповите все моє дитинство. Але найглибше враження в мене залишила наша Шамокінська церква. Там був завжди добрий хор і найкращі музичні спогади дитинства йому завдячую.

А потім прийшло навчання фортепіану, яке побирала в учительки Олени Констанкевич, дочки місцевого священика. У середній школі вже мала нагоду виступати на шкільних імпрезах. Це й допомогло їй потім здобути стипендію на музичний вишкіл у Бостоні.

— Дуже радо згадує цей час. Тут учили мене професійні музиканти непересічної міри. Щойно тут я освідомила собі, куди мені йти. Я зрозуміла, що мушу добути вищу освіту. Після Бостону я вступила до Барнард Каледжу у Нью-Йорку і його закінчила. Навчання завершила ще в Колумбійському й Пеннсилвенському університетах.

Своїх учителів музики Мальвіна Лешок згадує з вдячністю. Перше місце між ними займає покійний Ізідор Філіп, б. директор консерваторії в Парижі. Він присвятив їй багато уваги та впоїв

їй довір'я у свої сили. Через те французька музична школа мала для неї все багато чару. З того часу Мальвіна Лешок щороку влітку бере участь у Майстерних Курсах П'єра Монти. Там вона в цілому присвячувалась камерній музиці та й мала нагоду грати, як солістка.

Але це сталося пізніше. А по закінченні студій Мальвіна Лешок запрезентувалась публіці своїм власним концертом у Карнегі Гол. Тоді „Нью Йорк Гералд Трібюн“ відмітив із здивуванням, що програма її концерту „незвичайна“ і то тому, що вона включила в неї три твори українських композиторів. Такий був її вихід у музичний світ, що дістав прихильну критику преси.

— Я хотіла б глибше пізнати українську музику, — каже піаністка. — Давніших композиторів знаю, але сучасних дуже трудно роздобути. Раз-у-раз шукаю за музичною літературою... Так мало можна знайти матеріалів! А мені це придалось би при укладанні програми концерту...

Від того часу свого дебюту Мальвіна Лешок часто виступає в різних концертах, нероз із оркестрою. Кілька разів грала у Нью-Йорку, в Філадельфії, в Шикаго. У 1963 р. відбула турне по головних містах Європи, де здобула прихильну оцінку преси. У 1964 р. її запросили на музичний фестиваль в Іспанії, де вона їздила дорогою обміну культурних сил.

— Хоч усюди представляють мене, як американську піаністку, проте нероз говорили мені після виступу, що я неначе не з Америки... І тоді я розкажу про своє походження, про українську музику і наше тихе містечко в горах, де я почула церковний спів. Мабуть воно таки відбилось на моєму світовідчужанні!

— Подібно говорив мені бразилійський композитор Віла Лобос. Він казав, що в мене саме такі „динамічні здібності“, що їх вимагають його композиції. За його

Мальвіна Лешок
Pianist Malvina Leshok gave a recital at Manor College of Sisters of St. Basil in Philadelphia, Pa.

го вказівками я й виконувала його твори.

Тепер Мальвіна Лешок підготувляє нову програму. У березні дає свій концерт в академії СС. Василіянок на Фокс Чейзі, де гратиме найбільш відомі класичні твори — „Місячну сонату“ Бетовена, етюд Шопена, сонату Шумана й один твір Ревуцького.

— Найрадше хотіла б я підготувати чисто українську програму. Це значить — композиторів одного часу, але різного напрямку. Мені хотілось би показати американській публіці це багатство. Наприклад, є загальне переконання, що Рахманінов мав незмірний вплив на російську музику. А чи не можна б доказати, що й на нього хтось вплинув?

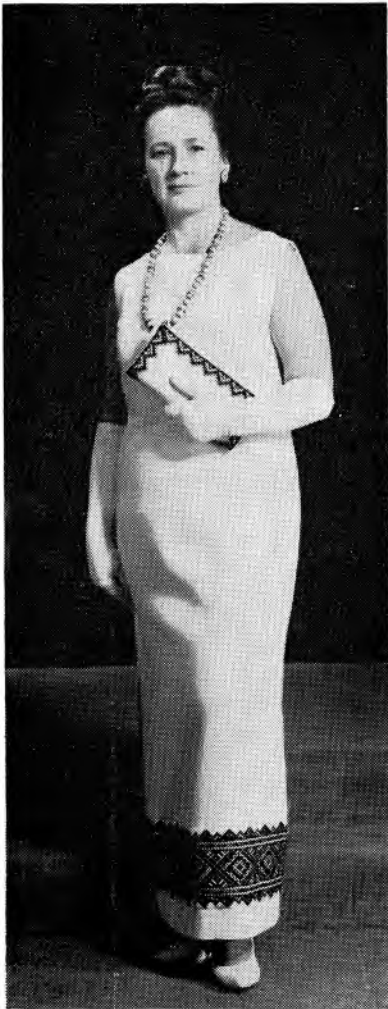
Наша розмова добігає до кінця. Мальвіна Лешок прощається знов лагідним поглядом своїх очей. Вона живе у царстві звуків і звідтіля бачить світ, такий далекий від поспіху й темпа цього часу. Мале містечко в горах Поконо та лемківський світ її предків передали їй свій талант.

Л. Бура

Коли в Вашій місцевості немає Відділу США, зберіть гурт жінок, щоб його заснувати. Для цього потрібно 10 одиниць, що хочуть жити організованим життям.

Успіхи жінок

Дня 15. грудня 1964 державний секретар Канади йменував д-р Степанію Потоцьку членом Ради Сі-Бі-Сі. Рада директорів складається з 10 членів, назначених на 3 роки. Вона дбає про справи державного радіо й телевізії, але розглядає всі радієві й телевізійні програми та їх проблематику. П-ні д-р С. Потоцька це одинока жінка й українка в цій Раді. Під час підготовки до 100-ліття Канади Рада Сі-Бі-Сі відіграє поважну роллю. Недавно тому під час перебуту в Монтреалі п-ні д-р С. По-

із Вишиваних Вечерниць у Шикаго: П-ні Орися Гладка, якої сукня дістала першу нагороду. Матеріал — біле полотно. Вишивка — широкий низинний взір. Біла торбінка, вишивана подібним узором.

From the "Embroidered" Dancing Party in Chicago, Illinois:

Mrs. Orysia Hladka won first prize for a white linen dress, adorned with embroidery.

тоцька відвідала голову СФУЖО п-ні Олену Залізник і поділилась із нею плянами праці в тій ділянці.

В українській літературі слід відмітити замітні появи. Дарія Ярославська заплянувала великий 3-томовий роман „Повінь“, якого перший том п. н. „На крутій дорозі“ вже появилсь у В-ві „Добра книжка“ в Торонто. Дальші томи п. н. „Острів ДП“ і „Камо грядеши?“ готуються до друку. У романі змальовані переживання української людини в часі 2ої світової війни та після неї.

Рівночасно накладом В-ва „Тризуб“ у Вінніпегу готується до друку твір письменниці Людмили Коваленко під наг. „Наша не своя земля“. Перший том трилогії п. н. „Степові обрії“ вже вийшов друком. Трилогія охоплює події від кінця 19 стол. через 1-шу світову війну і наші визвольні змагання.

ПОДЯКА

КОНГРЕСМЕНАМ І СЕНАТОРОВІ

Резолюції, що їх внесли у січні ц. р. конгресмени Флад і Дервінські у Палаті Репрезентантів, а сенатор Дірксен у Сенаті — схвилювали все українське громадянство. Виступи цих державних мужів у користь прав України були для нас цінним доказом, що наша справа — помімо напрямних коєкзистенції — має зрозуміння і прихильників в американському політичному світі.

Окружні Ради СУА й поодинокі Відділи постановили вислати подяку цим чільним американським політикам. І так, конгресмен Флад дістав признання за заходи коло створення Комісії Поневолених Націй, конгресмен Дервінські за домагання у справі Шевченкової марки та окремого Шевченківського відділу Конгресової бібліотеки, а сенатор Дірксен за домагання звільнення України й сателітських країн з-під большевицької окупації.

Окремий вислів подяки за ці виступи вислала Централь СУА.

ІЗ ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Моє признання

Сьогодні одержала я грудневе число Нашого Життя з 1964 р. і це відразу пхнуло мені перо в руки.

Так, як я висказала Вам свою заввагу до світлини дівчинки в народньому строю, що була вміщена на одному з чисел Н. Ж. в минулому році, так із приємністю хочу відізватись до Вас із приводу світлини, що є на обгортці грудневого числа.

Ця знимка робить дуже корисне враження. Там не потраковано народнього строю, як якусь екзотику чи моду з 1965 р. (маю на думці довжину запасок). А далі: немає на головах учасниць цієї знимки тих кучерів та „стріх“, якими пишються не раз ті, що в народньому строю не хочуть вбачати власне народнього. З любов'ю гляджу на цю світлину, яка всупереч йому дотеперішньому звичаю — прочитати за одним віддихом весь журнал, зосереджує мою увагу на собі. Хотіла б я цієї „рушійній силі“, про яку я вже колись Вам писала, згадуючи про те, як вперто й послідовно треба прямувати до цілі в такій справі, сердечно погратулювати. Не вірю, щоб удалось приготувити такі строї без когось, хто серце й душу вложив у це, щоб не робити пародії із народнього строю. І матерям цих усіх дівчаток моє найщиріше признання. Вони не скорочували цих сорочок і запасок оцим чайменшим „лотішкам“, щоб вони „шиковно“ виглядали. Зрозуміли, що народне — це народне. І прибрання голівок і постоли — це все промовляє до глядача.

Ольга Пеленська, Мюнхен

В ПАМ'ЯТЬ померлої нашої дорогої дочки Віри Хрипко, яку ми довший час розшукували і тільки недавно дістали сумну вістку з України, що вона померла 15. листопада 1955 р. на 31-му році свого життя, складаємо 20 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Марія й Іван Посипайли
Сиракузи

Вельмишановній Пані Михайлині Чайковській, довголітній і неструдженій Голові Контрольної Комісії Окружної Ради з нагоди 75-ліття з дня її народження бажаємо кріпкого здоров'я та кличемо нашої дорогій Бабці „Многая Літа“!

УПРАВА ОКР. РАДИ і ВСІ ВІДДІЛИ СУА
ФИЛАДЕЛФІЙСЬКОЇ ОКРУГИ

На організаційні теми

Членка організації

Коли хочемо її коротко окреслити, скажемо, що це особа, яка вступає до організації і співдіє в її шляху до мети своєю участю, працею і вкладкою. Це є точне окреслення того почину, що його сотні й тисячі людей щодня підприймають.

Але що спокукує людей у дійсності творити організації чи приєднуватися до них? На це є багато різних причин. В одних це буде якийсь громадський, культурний чи харитативний почин, у других охота простудіювати якусь суспільну проблему й знайти розв'язку для неї, у третіх це гуртування людей однакової професії, чи походження. Та яка б не була ціль і рямки організації — найважливішою рушійною силою її є — членство.

Перш усього членка повинна знати й вірити в ціль своєї організації. Це не значить, що їй треба вивчити цілий її статут, хоч і з тим добре було б їй запізнатись. Але уступ статуту, що подає ціль організації й її засоби праці, це собі кожна може засвоїти. Ми це описали точніше в ч. 1, Н. Ж. 1965.

Та може більш суттєвою — це світоглядова база організації. Вона подана коротко в останньому уступі й звучить: У своїй діяльності СУА кермується засадами християнської моралі, релігійної толеранції і політичної понадпартійності. Це ідеал, до якого раз-у-раз змагаємо. У практичному житті він нераз виставлений на пробу. Вимагає від членок великого вирозуміння й такту, доброї волі й терпеливості. Але якою винагородою за те є почуття єдності й сили, що його зазнаємо в хвилині великих починів і осягів!

Дальше — участь у сходинах чи імпрезах організації — конечно. Це є найкраща нагода пізнати людей, об'єднаних у ній та спосіб її роботи. Будучи навіть пасивним учасником сходин чи нарад, все ж даємо велику підтримку справі. Це є видимий знак нашої участі, нашого членства.

Цю нашу участь проявляємо

також вплачуванням вкладки. Це є теж обов'язкова ознака нашого зрозуміння. Вона є звичайно підставою основної діяльності гуртка чи товариства і тому по кількості вплачених вкладок оцінюємо справність організації.

Дуже важним чинником готовости членки — є вклад праці. Це є вже поважним доказом її відданости організації. Що більше членок є готові цей вклад дати, то краще стоїть вона, то вище можна її оцінити. До цього відношення членок можна зарахувати також грошові пожертви. Нераз певні акції чи кампанії вимагають ще й такого знаку прив'язання.

Отже з цього висновок — коли членка знає і визнає мету організації, коли вона бере участь у її починах, платить свою вкладку та дає якусь працю, то можна вважати її доброю членкою. Але це ще не все. Коли вона не буде пройнята духом доброї волі супроти проводу й іншого членства, коли вона не відрізнить мало-го від великого, коли вона не буде зражуватись невдачами тоді й при сповнюванні тих елементарних вимог доброї членки з неї не буде.

А навпаки — коли членка, сповнивши ті основні вимоги членства, ще й вложить у свою участь чи працю трохи приязні й тепла, коли вона схоче обдарувати жіночий гурт своїм талантом, коли вона дасть якусь корисну ініціативу — тоді її членство опромінює Відділ даром її духа й серця. Це спює гурт тісніше, ніж писані правила. І в співжитті і співпраці таких членок перетоплюються непорозуміння, загладжуються відстані. Навпаки, така атмосфера Відділу впливає й на довкілля.

Такою повинна бути членка Союзу Українок Америки! Багато маємо їх — зрівноважених, вироблених, вибачливих і терпеливих. Прекрасні приклади є в давніх Відділах СУА, чимало таких виказують нові й найновіші наші клітини. Але хотілось би більше таких, що були б віддані й прив'язані до своєї організації, дорожили б її ім'ям і мали велику її ціль перед очима. Наша ціль, наша програма потребує масового й відданого членства. Тільки тоді зможемо її досягнути, коли зрозуміємо, що лиш у співжитті з гуртом твориться і проявляється людина. І її, цю справжню українську жінку-громадянку, хочемо в нашій організації мати.

Ірина Кашубинська

Орг. референтка Гол. Управи

ЗВІТНІ ЛИСТКИ

Нас питають часто, за який час виповнити звітні листки, що їх наші Відділи одержали в січні ц. р. Хоч уже нераз писалось про те, ще раз пояснимо це докладніше.

При допомозі звітних листків Центральня СУА бажає досягнути дані про діяльність Відділу за останній звітний рік. У більшості Відділів він збігається з календарним роком, себто 1964 р. Однак, коли б у котромусь Відділі річні збори випали місяць скоріше чи пізніше, себто у листопаді 1964 чи лютому 1965 р., прошу цим не турбуватися. Дані хочемо дістати за останній рік діяльності і то так, як він був поданий на річних зборах Вашого Відділу.

Із Вишиваних Вечерниць у Бріджпорті

Першу нагороду дістала п-на Ірка Цап у сукні з вишиваним жакетом, другу п-на Ромка Станішевська по середині, третю п-ні Олімпія Сенів у вишиваній туніці.

From the "Embroidered" Dancing Party in Bridgeport, Conn.:

Miss Irene Cap won first prize for a white two piece embroidered dress (first from right)

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Зі сумом повідомляємо членство СУА, що 5 лютого 1965 р.

Бл. п. Софія Куриляк
Late Sophia Kurylak, member of
UNWLA Branch 48,

відійшла з наших рядів по короткій, але тяжкій недужі бл. л. Софія Куриляк.

Покійна походила з Нового Міста-Посада, пов. Доброміль, Зах. України. До 48 Відділу СУА належала 33 роки. Була милою, спокійною вдачі, щира і жертвенна. У Відділі працювала кілька літ касієркою, потім суспільною референткою, була делегована на Конвенцію СУА до Нью Йорку, а до 1965 р. була містогословою. Рік тому повдовіла. Полишила у смутку двох синів Йосифа й Івана, дочку Ольгу з родинами та дві сестри.

В похороні взяли участь крім родини і приятелів, членки СУА, а п-ні голова М. Беб'як попрощала її від нашої організації. На поминальну прийняті зложили суму 33.50 дол. на будову Церкви Христа Цяря у Нейставні-Філадельфія. Вічна їй Пам'ять!

Прес. реф. 48 Від.

ЧЕСТЕР, ПА.

Ділимося сумною вісткою з членками СУА, що дня 10. лютого ц. р. відійшла у вічність довголітня членка 2 Відділу СУА, бл. п. **Марія Сорока**.

Покійна походила з с. Шегди, Ярославського повіту. До Америки приїхала в 1913 р., де й одружилася. Похорон відбувся

У ЮВІЛЕЙНОМУ ЗМАГУ

Згідно з закликом нашої пресової референтки п-ні О. Грабовенської у Н. Ж. ч. 2, 1965, продовжуємо наш ювілейний змаг у 40-му році нашої організації. Мило нам подякувати членкам СУА, що перейнялись тим кличем і вже у цьому році подарували нам нову читачку.

Деякі з наших прихильниць уже придбали їх кілька. І так п-ні Марія Душник із Брукліну, пп. Катерина Пелешок і Наталія Дума з Нью Йорку та п-ні Марія Ванджура з Вінетки приєднали вже 5 передплатниць і заслуговують на нагороду. Щира дяка їм за те!

В останньому часі приєднали нам передплатниць:

Осяпа Блюй, Випани (61 Відд.)	1	Анна Нуджін, Честер (2 Відд.)	1
Рома Дигдало Дітройт	1	Анна Опарик, Озон Парк (35 Відд.)	1
Марія Душник Бруклін (72 Відд.)	1	Марія Остапенко, Бриджпорт (73 В.)	1
Наталія Дума Нью Йорк (83 Відд.)	1	Емілія Панасюк, Трентон (11 Відд.)	1
Іванна Городиська Шикаго	1	Катерина Пелешок, Нью Йорк (1 В.)	1
Марія Крамарчук, Рочестер (47 В.)	1	Теодоса Піфко, Бронкс (72 Відд.)	1
Ольга Карван, Фила. (20 Відд.)	1	Ольга Семенов, Амесбург	1
Олена Лиско, Бронкс (82 Відд.)	1	С. Василюк, Монреал	1
Василина Микитин, Трентон (11 В.)	1	Ярослава Зарицька, Бруклін (21 В.)	1
Ірина Новицька, Клівленд	1	Марія Ванджура, Вінетка (22 Відд.)	1

АДМІНІСТРАЦІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

13. лютого ц. р., при великій кількості людей.

Членки-посестри віддали їй останню прислугу на Панахиді в похоронному заведенні, а в день похорону прибули всі з лентами і відпровадили її на вічний спочинок. Прощальне слово над домовиною виголосила від Відділу п-ні М. Івахів, а від громади п. Василь Кошуба.

Залишила в смутку чоловіка Теодора, сина Теодора, дочку Еву (бувшу учительку Еддістон Гай Скул), зятя д-ра Володимира Юзича, троє внуків і брата Микола Шегду.

Всі, що знали її ближче, ніколи не забудуть її щирої вдачі та доброго серця, що відгукувалось на всяку чесну громадянську справу. Добра пам'ять про неї залишиться завжди між нами.

Вічна їй Пам'ять!

Марія Івахів

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. **Константини Шлемкевич** складають 10 дол. на фонд „Мати й Дитина“ „Дочки України“ 24 Відділ СУА в Елізабеті

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу дорогої мені бл. п. **Марії Томашівської** складають 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж. д-р **Іванна Ратич**

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу мого найдорожчого брата д-ра **Романа Кічоровського** в четверту болочу річницю його смерті складаю 5 дол. на фонд „Мати й Дитина“, а 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Марія Татарська з родиною

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. д-ра **Ярослава Хмільевського** у 40-вий день смерті складаю 10 дол. на Фонд Катедри Українознавства.

Анна Поліщук, Балтимор, Мд.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. **Пракседі Ясінської** з Милвилл, Н. Дж., складаємо 5.00 дол. на фонд „Мати й Дитина“

Мирослава і Богдан Скасків
Вашингтон, Д. К.

Наші градуантки

САН ФРАНЦІСКО, КАЛІФ.*

Марія Іськів, студії англ. літератури і педагогії в Нотр Дам Каледжі в Белмонті, Каліфорнія. Тепер учити у публичній школі. Продовжує студії в Нотр Дам Каледжі.

* Спізнено наспіло це повідомлення від 62 Відділу СУА про ще одну градуантку 1964 р. Подаємо його додатково й прохаємо розглядатись між теле-рішніми абсольтвентками каледжів та університетів, щоб охопити їх для нашого журналу.

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

СІМНАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ТРЕТЄ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Оцим стародавнім українським привітом вітаємо з нагоди радісних днів Воскресення Христового всі об'єднані у СФУЖО жіночі організації враз із їх членством. Водночас пересилаємо теж радісне „Христос Воскрес!“ дорогим нашим сестрам, як і всьому многострадальному, але непоборному українському народові на рідних землях.

Олена Залізник, голова СФУЖО

Олена Лотоцька
Марія Квітковська
містоголови в ЗДА

Стефанія Савчук
Марія Дима
Марія Солонинка
містоголови в Канаді

Валентина Воропай
містоголова в Європі

Ольга Горачук
містоголова в Півд. Америці

Лідія Гаєвська-Денес
містоголова в Австралії

Міжнародні зустрічі

Є різні типи міжнародних зустрічей. Є організаційні з'їзди, що мають на меті навізати контакти й співпрацю. Є наради, що мають загальні, звичайно підготовні завдання для якоїсь більшої міжнародньої зустрічі. Тепер в обличчі величезного розвитку духової і матеріальної культури, а разом з тим потреби спеціалізації є тенденція до конференцій, студійних днів, семінарів, які обговорюють і розвивають одну тему. Колись такі зустрічі були ділом лиш наукових кругів, сьогодні цю методу перенесли професійні, а також громадсько-суспільні організації. Лиш великі конгреси мають широкий засяг, тобто можуть вмістити цілість проблематики даного середовища й членів-організацій. Їхня тематика може бути різною, ведеться у різних комісіях, а висновки сходяться на пленарних зустрічах. Якщо взяти до уваги завдання і перешкоди організаційні,

часто політичні і програмові, що стоять перед виконавцями і планувальниками міжн. зустрічей — то не дивниця, що їх влаштовують лиш великі і сильні державні народи, які мають свої дипломатичні зв'язки, привілеї, фінанси і фахівців у різних ділянках людського знання.

Отож кожна міжнародня зустріч має свої тверді передумови і щойно коли всі сповнені — дають запоруку успіху. Особливо держави-господарі мусять бути уважні; якенябудь занедбаня в організації, плануванні, програмі мусить зімститися і принести невдачу перед світом. Такі ж тверді ці передумови і для українських міжнародніх зв'язків. Маємо тут на думці наші жіночі міжнародні зустрічі. Ідейно вони мають зовсім інше підложжя. Не зближення чужих народів і світів, а зустріч українських сил, пов'язаних одною ідеєю і одною загальною метою. Потрібні вони

для організаційної спаяности, узгіднення завдань і засобів, порозуміння в площині проблематики і тактики. Наша ідейна спільність дала нам змогу створити світову федерацію і відбути упродовж 15-ти років 4 міжнародні з'їзди. Але спільність завдань не забезпечує нас від фінансових, організаційних і програмових труднощів на міжнародньому, хоч і українському терені.

Величезний вклад праці і гроша мусить себе оправдати глибоким змістом, інтелектуальним рівнем, добром проблематики. Такий з'їзд, конгрес, чи конференція повинна дати членству і прововоді наших жіночих організацій наявні організаційні і програмові користи.

Наші попередні зустрічі (Конгрес у 1948 і 1959 рр. та континентальні Конференції 1962 р. в Канаді і 1963 в Європі) оправдали себе, не дивлячись на деякі недоліки. Конгреси дали українському жіноцтву почуття ідейної єдности, підкреслили потребу спільної дії для звільнення Батьківщини, показали вагу жіночої організації у різних ділянках українського й міжнароднього життя, дали напрямні для зв'язку поколінь. Обидві Конференції дали нам синтезу проблематики жіночої української організації на двох континентах, закріпили завдання у поодиноких ділянках, звернули увагу на нову методику й тактику праці. Конференція в Європі звернула увагу на підставу організації, на творення і оживлення низових клітин і вплинула цим на ритм діяльності, а в деяких країнах на її віднову.

З черги запланований є з'їзд українських жіночих організацій Південної Америки. Від року йде підготовка до цієї зустрічі. Сороліття жіночої організації Бразилії і 15-ліття Союзу Українок Ар-

П-ні Лідія Гаєвська-Денес, нововибрана голова Союзу Українок Австралії, стала рівночасно м.-головою СФУЖО. Mrs. Lydia Hayevska-Denes, President of Ukrainian Women's Association in Australia, became Vice-President of WFUWO.

З НАГОДИ 15-ЛІТТЯ СФУЖО

З нагоди імпрез, що відзначували 15-ліття СФУЖО, влинули різні пожертви на організаційний фонд Федерації. І так надіслали: Фінансова Комісія СФУЖО в Торонто 468 дол., Комітет 15-ліття СФУЖО в Монреалі 110 дол., Комітет 15-ліття СФУЖО в Рочестері 91 дол., Стейтова Управа Союзу Українок Австралії 33.23 дол., 17 Відділ ССА в Маямі 25 дол. Щире Спасибі!

З нагоди 15-ліття зложили ювілейний дар такі організації: Об'єднання

гентини і Об'єднання Українських Жінок Венесуелі дають добру основу для усвідомлення етапу українського жіночого руху в цій частині світу. Вони й викликають потребу спільного порозуміння, для прийдешніх доріг.

Тому що наш жіночий рух у Півд. Америці сильно зрізничкований, тому що це буде перший цього роду з'їзд організаційних клітин різних країн, то перед організаторами стоїть тверде завдання організаційного порядку. Політичні умовини, масова еміграція, духовна криза створюють труднощі програмового порядку. Велике зусилля стоїть перед українським жіноцтвом Південної Америки, але нагородою будуть успіхи дбайливо підготовуваної зустрічі.

До VI. Літературного Конкурсу СФУЖО

Реченець Літ. Конкурсу СФУЖО, фундації Марусі Бек, мав закінчитись 31. березня 1965 р. Але рахуючись із спромогою далеких учасниць Конкурсу, продовжуємо його до 31. травня 1965 р. Даємо змогу всім тим, що працюють над перекладом, виконати свій задум.

Пригадуємо ще раз предмет Конкурсу: переклад літературного твору із чужої мови на українську. Побажана жіноча тематика.

Твори розгляне Мистецьке Жюрі у складі --- Алла Коссовська, Володимир Куліш, Марія Стратієнко.

Комітет Літературної Нагороди

Жінок ЛВУ 50 дол., Окружна Рада ССА в Ньюарку 50 дол., Організація Українок Канади, Відділ у Монреалі 35.15 дол., 28 Відділ ССА у Ньюарку 10 дол., Ліга Укр. Кат. Жінок у Монреалі 10 дол. Щире Спасибі!

З'ЇЗД УКР. ЗОЛ. ХРЕСТА

На 21. З'їзді Укр. Зол. Хреста, що відбувся в днях 5.—7. вересня 1964 в Лігйтоні, вибрано нову управу в такому складі

П-ні Марія Квітковська, голова; пп. П. Різник, А. Левкут, А. Кузик, місто-голови; п-ні І. Варивода, секретарка; п-ні С. Семеген, фін. секретарка; п-ні К. Ониськів, вільний член. Референтками стали: пп. М. Попович і А. Караб'невич організаційними, п-ні Н. Іванів сусп. опіки, пп. О. Генгало і Р. Куделя виховними, пп. П. Різник і Г. Левчук пресовими.

До Контр. Комісії увійшли: п-ні М. Кукіз, голова, пп. Л. Крупка, М. Велічко, М. Левицька, М. Варвара — члени.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

З сумом повідомляємо членок-прихильниць СФУЖО, що дня 1965 р. упокоїлась у Монреалі КЛИМЕНТИНА З САДОВСЬКИХ ГАРАСИМІВ. Покійна відзначалась прихильним відношенням до людей і готовістю допомогти кожному в потребі. Як дбайлива мати й бабуня турбувалась про всіх близьких тут і в Рідному Краю та допомагала їм до останніх днів свого трудящого життя. Нехай пам'ять про неї довго живе між тими, що її знали й любили!

Гурток Прихильниць СФУЖО у Монреалі

ЧЛЕНКИ-ПРИХИЛЬНИЦІ СФУЖО

У січневому числі подали ми частину членок-прихильниць СФУЖО, що вплатили свою вкладку у 1. півріччі, а тепер хочемо згадати тих, що вплатили у 2. півріччі. З приємністю стверджуємо, що в 1964 р. прибуло нам 34 членки-прихильниці. За увагу для цієї справи дякуємо Фінансовій Комісії СФУЖО та всім іншим паням, що їх приєднали.

Вкладку членки-прихильниці вплатили:

Беззубко Ольга, Бойко Анна, Бризгун-Соколик Оксана, Вжесневська Ірена, Великопольська Юлія, Ганківська Анна, Демків Дарія, Ізьо Ольга, Зварич Марія, Зелена Марія, Калимін Марія, Комісар Марія, Копач Олександра, Кос Віра, Кривенюк Орися, Крохмалюк Стефанія, Левицька Іванна, Менцінська Марія, Михайлюк Дозя, Мудик Анна, Парфанович Софія, Пеленська Ірена, Прийма Анна, Пуцентелло Іванна, Пушкар Стефанія, Ребрик Ярослава, Романик Левка, Савка Євгенія, Савчук Стефанія, Сахрин Марія, Сивуляк Анна, Спольська Марія, Стецик Іванна, Янківська Євгенія, Янішевська Емілія, Юрчик Емілія.

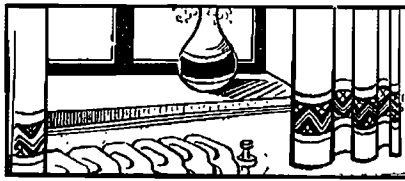
Спомагаючими членами СФУЖО стали — Маруся Бек, Гурток Читачок у Монреалі, Допоміжна Секція при Укр. Канад. Легіоні, Магдалина Жеребецька, Ірина Руснак, Христинна Турченко.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжку могилу членки-прихильниці СФУЖО Кліментини з Садовських Гарасимів складаємо 5 дол. на пресовий фонд „Українки у світі“.

Гурток Прихильниць СФУЖО у Монреалі

Вступайте в членки-прихильниці СФУЖО!

НАШЕ ЖИТТЯ — БЕРЕЗЕНЬ, 1965

У НАШІЙ ХАТІ

Косметичний лист

Дорога!

Я дуже рада, що Тобі подобалась ця форма косметичних порад. Буду продовжувати у відповідь на Твої запити й зацікавлення.

В попередньому числі я обговорила клопоти з ногами й приростом на животі. Тепер переходжу до рамен, що стають також журую кожної сороклітньої жінки.

Тільки спортсменки спокійні за свої рамена до пізнього віку. А ті, що спорту не вправляють, навіть деякі молоді жінки, накладають товщу на раменах і це негарно виглядає. Але чому не спробувати усунути цього? Найкращий спосіб — це інтенсивне витягування рамен. Старайся робити це при кожній нагоді і в кожному напрямі — вгору, на боки і вниз — словом в усіх напрямках. При домашній праці — чищення полиць, верхів шаф, креденсу, митті вікон. Коли змиваєш підлогу, не вживай „мапи“, а зігнися, випрямивши коліна (це дуже важне!) і змивай наперед правою рукою (в рукавичці), а потім лівою. Стелиш широке ліжко, не бігай довкруги, а ставши по середині довшого боку, вирівнюй простирало й накривало, одним словом натягайся вліво і вправо, але все при випрямлених колінах.

При кожній функції пам'ятай витягати рамена. Але коли не муши сама працювати вдома (а шкода!), то тоді стань у легкому розкроці, піднеси рамена догори, притуливши їх до вух, злучи пальці до купи і хитайся рухом маятника поволі вправо-вліво і пильно слідкуй за своїми руками й піднесеною головою. Вважай на свобідний віддих! Це трудна вправа, але нагороджує схудненням рамен і стану. Коли зможеш і матимеш охоту зробити цю

вправу 50 разів денно матимеш за два місяці стрункі рамена. І тоді можна сукню без рукавів навіть із приємністю одягнути.

А тепер — шия. Про шию згадала я при руханці живота, але не втерплю і додам кілька важливих завваг. Кожного дня намиленим конопляним платком масувати шию довкруги, головню підборіддя і задню частину карку.

Окрім того руханка: закреслювати головою широкі круги в обох напрямках, напружувати й ритмічно спускати голову вниз, торкаючись підборіддям горішньої частини грудної клітки. Повторити це вгору й легко вдарити головою взад. Цим рухом порушимо те місце, де звичайно на карку виростає горбок із товщу й так опоганує лінію плечей, що її часто мусимо прикривати коміром або намистом, а властиво нічим того не можна замаскувати. Цей горбочок треба енергійно щіткувати, збивати, змасовувати. Звертаю Твою увагу, моя дорога, що причиною того поганого „горбочка“ є неправильна поза при сидженні й взагалі т. зв. горблення постаті.

Щойно тепер приходимо до суті твого листа, а точніше сказавши — до косметики лица. Знов бачу Твоє здивування, коли читатимеш, що я пишу.

Коли підсумуєш усі мої поради й будеш твердо переконана, що Ти їх пильно виконувала, і надалі будеш точно виконувати, то сама побачиш, що аж такої кількості „мастила“ не потребуєш уживати, а хрустальні флякони, скляночки, баночки і т. д. будуть тільки прикрашувати цей чарівний куток у Твоїй спальні. Твоє личко буде сяяти самозадоволенням, морщини самі поховуються. Потрібний і доцільний рух приспішить обіг крові у цілому

тілі, личко набере свіжої краски, навіть очі наберуть блиску — хода Твоя буде легка й еластична завдяки сильним м'язам ніг, будеш свобідно рухати головою — очевидно з найбільшою грацією — та навіть трохи схуднеш („подушечки“, витиснені шнурівками, позникають), вдягнеш кожну сукню і так усміхнено будеш зустрічати всіх знайомих і будеш дивуватися, що бачиш їх такими милими й симпатичними, як ніколи. Місто навіть з'явиться перед тобою чистішим, кращим, як досі. А з яким приємним здивуванням зауважиш, що перед Твоюю брамою росте гарне крісло дерево, якого Ти дотепер навіть не зазначувала і шойно тоді — тоді почнеш усувати вже рештки недоліків на Твоєму лиці, що до речі не такі загрозливі.

І що ж — перед нічним відпочинком старанно вимити шию й лице гарячою водою й добрим милом (сама випробуй, котре не стягає шкіри). Тоді надуєш лице так, наче б мала щось погасити і накладаєш добрий крем на лінії втоми, що ведуть від ніздрів до уст і переходять далі до обох сторін бороди. Дальше пальцями розшириш „курячі лапки“ по обох боках очей (це не морщини) — це риси, що постали тоді, коли Ти була собою дуже невдоволена й очевидно лінії „нетерплячки“ між бровами і... так накремлене й надуте лице будеш бити легко руками аж воно буде легко палати. І це є Твоя косметика „на ніч“. А на день вимити кремом лице і на тому підкладі пригудрувати. А тоді ще „допомогти“ бровам і устам і тим закінчити.

А як до того додаси раціональне харчування і проходи — будеш мати косметичку в Твоїй власній, але добрій інтерпретації.

Катря Колянківська

Користаймо з досвіду

Олена Слюзар

Великодній стіл

Всім нам пригадується він, пишно накритий і заставлений, як він приготувався в кожній хаті. Хочеться й тепер відтворити його, щоб у кожній українській родині продовжувалась традиція.

В осередку його стоїть паска, печена з прикрасами. Конечне є масло сир, вино, крашанки і яйце до поділу. З м'ясив звичайно буває ковбаса і шинка, а в вибагливому випадку печене поросся. До того конечний хрін та й різні підливи, як майонез тощо.

З печива пишашуться там баби, сирник і перекладанець. Бувають і торти чи коржі, але це не обов'язково.

Подаю кілька приписів, зачерпнутих із зшитка моєї покійної мами.

Модний студенець

Потрібно:

- 1 ф доброго волового м'яса (зразівки)
- 2 ложки масла
- 4 телячі ніжки або 2 ф курячих хребтиків
- 2 буряки
- 1 морква
- ¾ ф сала (солонини) свіжого цибуля, лавровий листок, гвоздики, оцет, торбинка желатини

М'ясо нашікувати смужками сала (солонини) і зрумянити на маслі. Додати ніжки або хребтики, покрайний буряк, моркву, цілу цибулю, нашпиковану гвоздиками, перцю і соли до смаку. Доляти літру води, 2 ложки оцту або вина і тушкувати під покришкою аж м'ясо буде м'яке. Вийняти м'ясо, поставити, нехай прохолоне. До костей додати ще пів літри води й варити далі, щоб виварились 2 склянки рідини. М'ясо покраяти на скибки, уложити на полумиску й удекорувати оливками і корніонами. До вивару додати желатину і залляти ним м'ясо на полумиску. Застудити.

Начинювані яйця

Потрібно:

- 1 ложка муштарти
- пів ложки масла
- зрізуванець
- 6 яєць

Зварити твердо яйця. Розкряти по половині, вийняти жовтки. Дати муштарду, масла і зрізуванця і добре втерти. Наново начинити білки й обложити ними студенець.

Сир із кмінком

Потрібно:

- 1 ф сира
- пів літри молока
- пів ложки масла
- трохи кмінку

Сир раз заварити в пів літрі молока. Осібно розгопити пів ложки масла і туди перекинути відціджений сир. На легкому вогні дати йому, мішаючи, злучитися з маслом. Додати соли і кмінку до смаку. Виложити на глибоку тарілку. До освячення перевернути і прибрати петрушкою.

Дешевий сирник (легкий до спечення)

Потрібно:

- 1 літр сухого сира
- 4 яйця
- 1 горнятко цукру
- ½ горнятка родзинків
- ¼ горнятка обieranого і покрайного мигдалю
- 1 ложка борошна (муки)
- 1 ложка масла
- 1 ложка цитринової шкірки
- 1 ложечка ванілевого екстракту

Цукор, масло і жовтки терти в мішалі (міксері) 5-8 хвилин на ч. 10. Сир завинути в полотенець (стирку) і перетачати на стільниці, щоб вологість вийшла. Пересунути мішало на ч. 5 і малими кусниками додавати сир до жовтків. Терти 15-20 хвилин аж поки маса не буде гладка. Осібно вбити піну з білків. Додати до маси

ванілію, шкірку цитринову й обережно ложкою вимішати з масою піну. Додати ложкою борошно, мигдаль і родзинки і вимішати. Взяти тортівницю на 9 інчів, виложити восковим папером, що вимашений маслом. На спід дати оплатки або тісто. Вилляти масу і дати до вигрітої печі на 250°. Пекти півтори години. Лишити в тортівниці на другий день і шойно тоді вийняти.

Крихке тісто (спід до сирника):

- ¾ горнятка товщу
- 3 горнятка борошна (муки)
- 4 ложки води з ледом
- ¼ ложечки порошку до печення
- 2 ложки цукру

Замісити тісто і розтачати на дно тортівниці (9-інчової). Помастити білком і посипати мукою. На це накладати масу з сира.

Сирник вибагливий

Потрібно:

- 4 ф сира
- 1 повна ложка масла
- 2 горнятка цукру
- 2 унції дріжджів
- 18 жовтків
- 2 цілі яйця
- ½ горнятка борошна (муки)
- ½ ф родзинків
- ½ ф мигдалю обieranого і змеленого
- 1 ложечка ванілії
- 1 ложечка цитринового соку

Сир завинути в полотенець і дати на 6 годин під прасу. Перемолоти на м'ясорубці, відміряти 8 горняток сира. До мішала (міксер) дати масло, цукор, сир і терти на ч. 8 20-30 хвилин, додаючи по одному жовтку, а під кінець цілі яйця. Потім вимішати з тим обережно мигдаль і родзинки і виложити масу на крихке тісто у тортівниці (на 12 інчів). Всунути до вигрітої печі на 250° і пекти півтори години. Сирник готовий, коли маса відстає від краю. Вийнявши з печі лишити, щоб прохололо в тортівниці.

Крихке тісто на спід:

- ¾ ф (2¼ горнятка) борошна (муки)
- ¾ ф (¾ горнятка) масла
- 1 ложка цукру

Борошно, масло і цукор замісити в тісто і розтачати на спід тортівниці. Помастити білком і присипати борошном. Накладати на те масу.

(Докінчення на ст. 18).

Вишиваймо на літо!

До літнього вбрання

Вже засяло весняне сонце, а разом із тим живі кольори природи. Так хочеться заясніти живим кольором і в

Сукня, прикрашена хрестиковим узором
Embroidered dress.

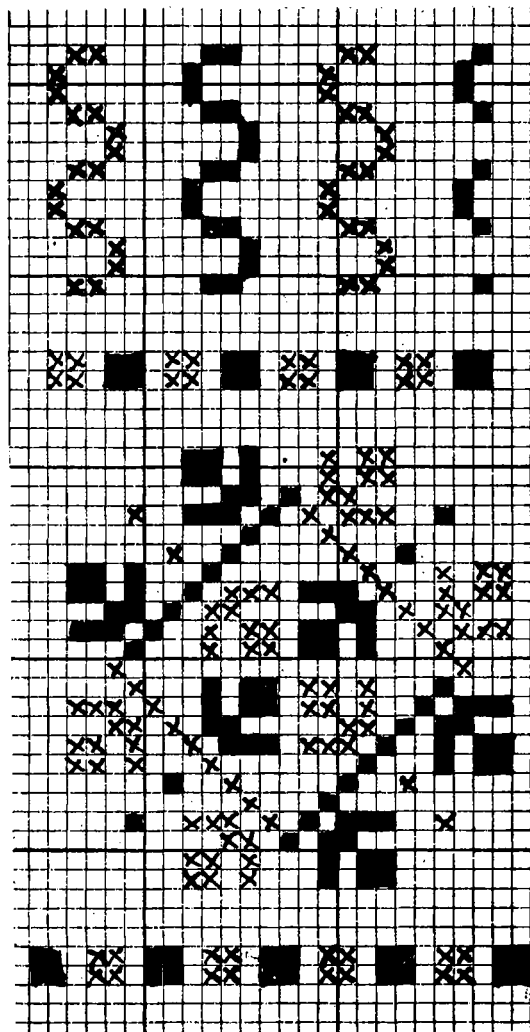
нашому вбранні! І то не тільки тканинми й друківаними зображеннями, але й такими, що їх вивела рука вишивальниці в нашому народньому мистецтві.

Нехай не лякає нас праця, пов'язана з тим! Вишиваних прикрас не потрібно багато, коли вони примінені вдумливо й зі смаком. Такі проекти подають вишивальні в Україні. Хоч там

бракує предметів щоденного вжитку, а нераз і харчевих продуктів, проте українська жінка й серед тих умови уміє відчувати й творити красу.

Суконка. З сирого шовку або по лотна можна зладити цей модель, запроектований у Київському будинку

моделів. Він підходить спеціально для гладших жінок. Вишивка у формі поодиноких мотивів — уміщена з-переду на бедрах. Від неї йдуть угору гілочки в різних кольорах. Це виглядає наче б це були пілочки жакета. Модель і вишивку виконала Т. Колежук.

Взір до блюзки, виконаний чорною і червоною краскою. До вишивання вживати ниток DMC ч. 321.

Design for the blouse in colors, black and red.

ВЕЛИКОДНІЙ СТИЛ

(Докінчення зі ст. 16)

Перекладанець

Потрібно на тісто:

- 1 ф масла
- 9 жовтків
- 2 ф борошна (муки)
- 1½ унції дріжджів
- 4 ложки солодкої густої сметанки
- ½ горнятка цукру

На масу оріхову:

- 1 ф обраних оріхів або мигдалю
- ½ горнятка сметанки
- ½ горнятка цукру
- 3 білки

На масу морелеву:

- 1 ф сушених морель
- 1½ горнятка цукру

На масу дактилеву:

- 1 ф дактилів

Дріжджі розробити з густою сметанкою (heavy cream) і поставити в тепле місце. Жовтки втерти з цукром, додати до борошна (муки), також розроблені дріжджі і замісити. Поділити на 5 частин. Приготувати подовгувату пательню (на 12-15 інчів) вимастити товщом і висипати мукою. Розгачати тісто і виложити спід. Накладати найперш морелеву масу, переложити тістом, потім оріхову або мигдальну, переложити тістом, а на верх дактилеву. Згори прикрити також тістом. З 5-го кусника тіста зробити декорацію — знак хреста, листки, ініціали Х. В. тощо.

Маса оріхова: Змелені оріхи розмішати зі сметанкою, цукром, білками, ложкою смаженої рожі або цитринового чи ванілевого запаху.

Маса морелева: Морелі заварити в воді аж розваряться. Під кінець додати цукру і вилляти до сковороди на восковий папір. Робити це день наперед, тоді морелева маса застигне і її в цілості можна перенести на тісто.

Маса дактилева: Покроїти дактилі у смужки і в такій формі накладати на тісто.

Примітка: При печенні можна всі листи (бляхи) й тортівниці викладати восковим папером. Тоді не треба мастити їх безпосередньо товщом. Заощаджуємо собі трудного й клопітливого миття.

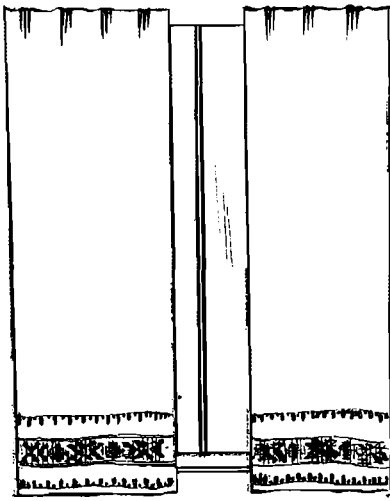
Порадник

нар. мистецтва

Викінчення завісок

Дуже прошу порадити мені, як вишити завіски до вікон в ідальні і вітальні на матерії „берлап“ і як викінчити їх угорі, закладками чи трубкою.
Марія Рибак

„Берлап“ — це груба бавовняна тканина, рівномірно ткани. Найкращою

Завіски з грубої тканини можна прикрасити кількома смужками перетикання.

Embroidered curtains.

Вишиваною прикрасою будуть тут різного роду перетикання чи занизування, бо хрестиковий взір був би за важкий. Як матеріалу радимо Вам уживати волічки, тільки прошу пошукати такої, що добре переться.

Щодо викінчення угорі, то найкраще зробити це закладками, бо рубцем і трубкою викінчуємо тільки тонкі завіски, що гарно морщаться. Ред.

ІЗ ПОДИХОМ ВЕСНИ

Що можна про неї сказати? Коли розглянемо кругом, бачимо, що всі плаші весняні торічні комплекти ще в моді. Взагалі можна сказати, що помімо великого життєвого темпа — наглих змін у моді немає. Деяко треба додати, деяко відняти й наша гардероба зовсім на часі.

Дальше — температура для печення подана тут для електричної печі. При газовій треба додати 10 степенів.

Що виб'ється наперед у цьому сезоні? Плетені матеріали різного роду. Жакети в костюмах трохи довші, щедро прикрашені кишеними. Картаті матеріали та їх відміни дуже в моді. Також носитимуть ясні жакети до темних спідничок і навпаки. Основні кольори — це темносинє, сіре, чорне й біле, а окрім того весняні пастелеві відтінки. На плащах і костюмах відінонь лискучі пояски.

Капелюхи витримані в кольорах плаща чи костюму, часто і з рябої солімки. На головах заціпили знов шапочки, усіяні квітами, чарівні для молодого лічка.

Отак елегантно й невимушено виглядатиме жінка в цьому році, що дбає за свій вигляд.

О. Літинська-Сайторє

ГОРОДНИЧИЙ ПОРАДНИК

Де садити городину?

Маю кусник огорода. Прошу ласкаво подати, чи городина, як морква, петрушка, буряки, цибуля, люблять вогкість чи сухо, сонце чи тінь.

Читачка з Клівленду

Вся городина потребує соняшного місця. Грунт надто сухий (на каменистому підложжі або виставлений на сильне вдання соняшного проміння) менше надається під управу городини. Вогкий, не підмоклий, — кращий ніж сухий.

Роман Коцик

ГОСПОДАРСЬКИЙ ПОРАДНИК

Пляма з плісні

У ч. 1 Н. Ж. Ви згадали про чорніліні плями. А ще трудніше як їх — позбутись плям із плісні. Я це завважила, коли мені заціліло накривало, що було зложено в не дуже сухому гаражі. Я пробувала різних способів, але ніщо не помагає.

Читачка з Канади

Коли плісь не є за давнена, тоді можна плям позбутись при допомозі маслянки. Намочити те місце в мидниці чи ведрі, залити його масляною і лишити на ніч. Другого дня вранці випрати в гарячій воді милом. Звичайно пляма зникає зовсім.

Тітка Марійка

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ

Читачці з Клівленду: Прохаємо подати Вашу адресу, щоб ми могли переслати Вам городничу пораду та й адресу для одягової посилки.

- Ukrainian Woman -

Ukrainian Easter Traditions

For many Americans of Ukrainian descent Easter is associated with the traditional Ukrainian Easter egg, the "pysanka." Many of us remember how our mothers placed one or more of these colorful Easter eggs into the carefully prepared Easter baskets, which were to be blessed in church by the priest. Perhaps some of us even had the opportunity to see how these "pysanky" were decorated. Little Marya in M. Halun-Bloch's book "Marya of Clark Avenue" describes how she liked to watch her father decorating the Easter eggs.

There are, however, a number of other equally important customs and traditions which have their origin in the joyous holiday of Easter. Among these are the "paska," and the customs associated with Easter Monday, known in Ukraine as "Oblyvany Ponedilok."

"Paska," is an Easter bread, which is baked once a year in observance of the Resurrection. The "paska," made from wheat flour, is a high, round bread, decorated with a cross, rosettes, and spirals made from pastry. The "paska" may be eaten only after it has been blessed. As the main Easter food, it is placed in the center of the holiday table.

The egg is the symbol of life. The custom of decorating it with gay colors and symbolic representations is a very ancient custom. Our ancestors decorated eggs with spirals, waves, and meanders to represent the sun, happiness, and fertility. The gift of an Easter egg symbolized the best wishes of the giver.

"Oblyvany ponedilok," or Sprinkling Monday, so-called because of the custom among young men and women to "sprinkle" each other with water, has now become almost a practical

joke, still attempted by some adventurous youths on the girls' Easter finery. The custom, however, has an old tradition, dating back to the pagan worship of water, as the life-giving element. In those days, a bath taken in the spring symbolized an emergence from winter's spiritual imprisonment. Among many peoples this ritual of spring bathing has remained to this day, while our people have substituted the custom of "sprinkling" for the total submersion.

In addition to the customs already described, there are still others, which are closely linked to the harvest and fertility rituals of the ancient world. Many of these rituals are either unknown or unfamiliar to us. However, the "haivky," traditional spring games and songs, have remained a favorite Easter custom to this day.

The "haivky" are games and choral compositions performed by young girls and often children. They contain many elements of the round dance and mimicry, closely combined with interpretive song, and their themes are mostly concerned with the welcoming of the sun, the burial of winter, and the calling upon of the forces of nature. Like many other traditional spring rituals, the "haivky" date back to pagan times, when our ancestors worshipped Nature, and sought to appease the various Nature gods. In later times, the "haivky" began to incorporate many pantomime scenes from Ukrainian history, such as the Tartar attacks, and the expeditions of the Ukrainian forces. The main theme of the "haivky," however, continued to be the joy and happiness associated with the earth's rebirth after a long and dreary winter.

There are also minor customs. For example, the candle, lighted during church services on Holy Thursday, is kept throughout the year, and lighted on various important ceremonial occasions. In addition to the "pysanky," "krashanky" are also decorated. These are eggs dyed in one solid color, usually red to symbolize Christ's Passion. These eggs are prepared on Saturday, while the "pysanky" are decorated during Lent.

We should make an effort to become acquainted with as many of these Easter customs as we can, for they are not only beautiful, but are also symbolic of a spiritual union with the world of our ancestors.

SURVEY OF UKRAINIAN GRADUATES

The survey of college graduated girls in 1964 is now being completed in "O. L." Seven of them received Master degrees and 96 their B.A. or S.A. The list is not complete as many Branches did not report. But even this number is encouraging.

Most of the girls chose the teacher's profession. Some chemistry graduates will enter research work, business administration graduates will join economic enterprises. A few were studying art or music, home economics or nursing.

NOTE

We regret that in our acknowledgements, we neglected to say that credit for the Branch 72 Musicales picture, which appeared in the December issue of OUR LIFE (Vol. XXI, No. 11) should have been given to Mr. Nick Sawicki. **Editor**

Demonstrating Easter eggs at the Michigan State Fair are from left to right: Miss Joanna Draginda, Mrs. Anastasia Volker and Miss Mary Burzinsky.

LETTER TO THE EDITOR

She Contributed the Most

It is with interest that I read an article written by Mrs. Anastasia Volker in the November issue regarding Easter Egg demonstrations at the Michigan State Fair. I was greatly surprised to see my picture. It is this very thing that prompts me to write to you. My participation was minor as it only consisted of two demonstrations.

Has anyone, even for one moment, given any consideration to the amount of work that goes into the planning and execution of the original idea once it is conceived? The person who should have her picture and name mentioned in the person who contributed the most in making these demonstrations such a huge success — Mrs. Anastasia Volker, member of Lesia Ukrainka Branch 37, Detroit. Her deep devotion to the Ukrainian cultural cause is unsurpassed. Behind each and every project stand the “unsung heroines” who give so magnanimously of themselves and never ask “What’s in it for me?”

Therefore, it is only fitting to mention some of the “behind-the-scenes” activities of the Michigan State Fair Demonstrations. When the Regional Council of Detroit was invited to partici-

pate in the State Fair, Mrs. Volker unhesitatingly accepted Chairmanship of the project. This honor was extended only to

Ann Pyndyk

Detroit, Michigan

UNWLA Branch 52 Report

Our Branch, formed in 1938 in Philadelphia, is headed by: Mrs. Amelia Bochey, President; Mrs. Anna Kean, Vice-president; Mrs. Pearl Bilinski, secretary; Mrs. Anne Yaremko, treasurer; and Mrs. Frances Newman, recording secretary. We number 20 members, and although we live in various sections of the city, we never fail to attend the monthly meetings of our Branch, which are held mostly in the homes of the members.

In January 1964, we held our first meeting, at which Mrs. Amelia Bochey assumed her duties. In her acceptance speech Mrs. Bochey expressed her thanks to the former President of the Branch, Mrs. Lysowych for the conscientious performance of her duties during her 8 years in office. A small reception followed the installation of officers. Refreshments were prepared by Mrs. Lillian Kaczmar. Mrs. Jesse Letnanchyn was greeted on the occasion of her 25 year-membership in the Branch.

the Ukrainians by the State Fair Commission and was too good an opportunity to pass up. Only those who have undertaken a project of this type know all the headaches, yes, and even heartaches, that go into making it a success; of the weeks and even months of preparation. In addition Mrs. Volker did the narration for the two demonstrations daily for nine days. On her shoulders fell all the responsibilities of lining up the demonstrators — of which, regrettably, there were too few.

To Mrs. Volker should go the praises and the bouquets. Would that more of us could follow in her footsteps. If nominations were in order, I would like to nominate her the Ukrainian-American of the Year.

During a February meeting, held in the home of Mrs. Yaremko, plans were made for a trip to Washington.

A Mother’s Day, to be co-sponsored with UNWLA Branch 42 was planned at the meeting in March. Mr. W. Nezowy, owner of the Astro Travel Service, was the guest speaker at the meeting, held in the home of Mrs. Newman. Mr. Nezowy discussed the proposed trip to Washington.

Two meetings were held in April, in the homes of Mrs. Stella Kiriloff and Mrs. Anna Kean. Both meetings were dedicated largely to the preparation of the Mother’s Day program. Mrs. Stephanie Wochok was greeted on the 25th anniversary of her marriage. The Washington trip was held on April 26, during which time a wreath was laid on the tomb of the late President Kennedy. Mrs. Wochok was in charge of the trip. The Mother’s Day program was held in April. Mrs. Wochok was mistress of ceremonies. Guest speakers were Mrs. Burachynska and Mrs. Bo-

chey. The UNWLA Branch 43 Octet sang during the program. Mrs. Anna Sywulak, who helped to organize our Branch, was gifted with a bouquet of flowers.

The June meeting was held in the home of Mrs. Vicki Melnyk. Various organizational matters were discussed at the meeting.

At the September meeting, held in the home of Mrs. Maria Kaczur, plans were made to attend the Golden Jubilee Banquet of St. Josaphat's parish in Frankford. Mrs. Anna Kean was greeted on the 25th anniversary of her wedding.

The October meeting was held in the UNWLA Home at 4936 N. 13th St. Mrs. Jesse Letnanchyn was in charge of refreshments. The members discussed the Doll Show, sponsored by the Federation of Women's Clubs of Philadelphia.

At the November meeting of the Branch, members discussed the plans which had been made to date for participation in the Doll Show, scheduled for November 30. Branch members proposed to bake cookies for the

Show. Mrs. Stephanie Kredensor served the refreshments at the meeting, held in the UNWLA Home.

The December meeting was held in the home of Mrs. Lisowych. In the discussion on the outcome of the Doll Show, it was learned that Mrs. Lisowych had won the first and second prizes for her "quintuplets" and "bride" dolls. In a letter to the President, the Federation thanked Branch 52 members for the tasty cookies which they had donated.

We had an active and prosperous year. We are grateful to all our members who helped make our successes possible, and we are hopeful that we will continue to serve the UNWLA and our Ukrainian-American community.

Mrs. Pearl Bilinski
Secretary

"THE MITTEN"

A children's book entitled "The Mitten" was published recently by Lothrop, Lee and Shepard, New York, 1964. The Uk-

rainian folk tale is retold here in a new fashion and illustrated by Yaroslava Surmach Mills. Yaroslava's illustrations are well known to the Ukrainian public from post cards and pamphlets on Ukrainian themes. Here the forest creatures all wear bright Ukrainian costumes. The book is mentioned in the special Children's Book Section of The New York Times. One of the illustrations in the book was pictured with the review.

CORRECTION

A most unfortunate error crept into our article "Prof. Natalie Polonska Vasylenko" ("Our Life," Vol. XXI, December, No. 11), in which we erroneously referred to the title of Prof. Vasylenko's most recent work as "Ukraine-Russia and Western Europe." The title, referring to the ancient name of Ukraine (Rus), should have read "Ukraine-Rus and Western Europe."

Our sincere apologies to Prof. Vasylenko and to our readers.

Editor

From the 25th Anniversary of UNWLA Branch 52 in Philadelphia, Pa.:

First row from left to right: Mesdames Mary Hnyda, Steffie Kredensor, Jessie Letnanchyn, Olga Baran, Frances Newman, Marie Kaczur, Ann Yaremko, Lillian Kachmar, Stella Kiriloff, Pearl Bilinski, Mary Metelski, Ann Nasevich, Jean Konyk, Mildred Potosky. Second row: from left to right: Mesdames Kay Cebra, Amelia Bochey, Ann Kran, Helen Streit, Olga Liso, Steffie Wochok.

ВЕСНЯНА ПІСНЯ

Тук-тук! Стукає в віконце
Ластівка вітає нас!
Вже щебече: „Зійшло сонце!
Пробудитися вам час!
Подивіться ви навколо!
В лісі розцвіли квітки,
Зеленіють гори й доли,
Нумо ж швидше, діточки!
Вибігайте всі із хати!
Там чекають вас грядки...
Треба мамі помагати
Гарні сіяти квітки.
Посадіть ви барабольку
І посійте дрібний мак.
Не забудьте про квасольку,
Про морквину та буряк,
І цибульку, і петрушку,
Кріп пахучий, пастернак,
Щоб була смачніша юшка!
Це ж давно вже знає всяк.
В мене гніздечко готове,
Заведу пташок я там.
Буде знов турбота нова
Корм шукати діточкам!“

Ніна Наркевич

ШВАЧКА

Мама шиє на машині. Доня просить:

— Я пошию.

— Ні не можна, донечко, тут колюча голочка і швидка залізна ніжка. Підрости ще треба трішки.

Мама вийшла на хвилинку, доня миттю до машинки, щоб зашила голочка лялину суконочку.

— Не порвися, синя нитко, буду шити швидко-швидко. Як тут треба шити? Де тут покрутити?

Розглядала, стукала і на голку дмухала, десь натисла трішки — застрибала ніжка, заклувала голочка.

Налякалась донечка. Закричала голосно:

— Не крутися, колесо! Зупинися, голочко, відпусти суконочку! Вже не хочу шити. До машини й не торкнися, і не буду й ворухити!

Г. Чернобицька

ВЕЛИКОДНІ ПИСАНКИ

Що за дивнії яєчка
Наша курочка знесла!
Намальоване гніздечко
Ще й пташиночка мала,
Навкруги — барвисті квіти,
Жовті, сині гілочки...

Чи здогадуєтесь, діти,
Що це. Певно — писанки!

Їх не курочка знесла,
Їх матуся принесла,
Ми гуртом розмалювали
Для святкового стола:

Сяють наші писанки, —
Як весняні квіточкі!

Леонід Полтава

СВІТЛИЙ ДЕНЬ

З весною йде велике свято,
Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

На землю сонце лле багатом
тепла і сяєва з небес.

Такий щасливий день сьогодні,
усім дає дарунки він:
і писанки ці Великодні,
і Великодній передзвін.

В саду пташки ще рано зранку
щебечуть радісних пісень.
Співаймо й ми дзвінку веснянку
і прославляймо Світлий День.

Л. Гадай

ЦІНЬ-ЦІРІНЬ!

Вже зима вмирає в полі,
Вітерець несе теплінь,
І пташатко на тополі
Вже щебече: цінь-ціріль!

Вже пташатко каже дітям,
Що Морозові кінець,
Що Весна мандрує світом
І несе з квіток вінець.

Діти дивляться з кімнатки
В сад, у поле, в далечинь,
А пташатко коло хатки
їм щебече: цінь-ціріль!

Р. Завадович

НА ЧУЖИНІ

(Уривок)

Христос Воскрес, моя дитино!
Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

Впадимо вдячно на коліна
і помолімося до небес.

Давай же, синочку, молитись,
Дивись на хмарки до небес,
Бог Милосердний любить діти...
Христос Воскрес!

Христос Воскрес!

Л. Кіс

НУМО ГРАТИСЯ В КВАЧА

Нумо гратися в квача,
у квача-навтікача.

Не потопчемо травички —
скиньмо черевички.

Біжимо по стежечках.

Ах!!!

Щось полізло по ногах.

То комахи муравлі
виповзають із землі,
нам щипають ніжки.

Муравлі щипають нас?

Нумо, діти, швидко, враз! —
черевички узувати,
муравлів проганяти!
Розбігались муравлі,
і великі, і малі,
бігли всі навтікача.
А ми граємо в квача!

Г. Чернобицька

ЗАГАДКИ

„Плету хлівець на четверо
овець, а п'ятий — осібно“.

„Біжу, біжу, не вибіжу,
Течу, течу — не витечу“.

Ластівяче гніздечко

Одного разу, коли вже після холоду сонечко пригріло, кілька малих школярів верталось від автобуса додому, на ферму. Уже близько хат спостерегли, що вгорі, над їхніми головами, діється щось незвичайне: щось мигало, сичало у воздуху, наче хтось випускав стріли з невидного лука. Діти на мить замовкли, стихлились.

— Що це таке? Глянули вгору і... найстарша Муся кликнула:

— Ох, ластівки, ластівки!

Справді, це були ластівки, що повертались із теплих країн, з вирію, до своїх гнізд. І так вони летіли понад самими голівками дітей, то поодинокі, то цілими хмарами і весело перекикались:

— Дивіть, дивіть, Цівіть, цівіть!

— Ох, — зрадів Андрусь. — Яка втіха! Вони знов у нас під крівлею стайні у старім гніздечку заживуть. Будуть мушок, комах ловити.

— І в нас, і в нас, під крівлею хати! — так Муся. — Ой, багато праці будуть мати; старе гніздо вже розвалилось.

Один Мірко, брат Мусі, не проявляв ніякої радості. Похилив голову і йшов якийсь такий похмурий, набундючений. Муся штовхнула брата:

— Що ти? Не тишишся? Не радий?

А він: — Є чим тишитись? Та ластівками? Овва, їх усюди повно! — буркнув.

А то знаєте, той Мірко недолюбував ластівок. Минулого року вони зліпили собі гніздечко під крівлею хати, якраз над Мірковим вікном. І все вранці, коли мама відкривала вікно, вони будили хлопця своїм щебетом. Ну, а Мірко любив довго поспати. Не досить, що пташки щебетали, то ще мама докоряла:

— А вставай бо! Ти сплюху, час уже до школи! Бач, як ластівки вже працюють, будують гніздо! Сором так довго вилігуватись! Вставай!

Тоді він щось бурмотів, обертався на другий бік, але ще раз заснути не міг, ластівки не давали. Ні! Не любив він їх...

І от цієї весни, зараз по прилеті, взялись вони знов ліпити над вікном Мірка гніздо. По цілих днях літали над річку, набирали в дзюбки болота, мішали зі слиною і кожную грудочку старанно приліплювали до стіни. Та так майстерно, що незабаром із тих грудочок робилась заокруглена півкуля, приліплена до стіни. Це гніздечко, майбутнє житло їхніх

Вимахуючи гиялякою, він нехотячи зачіпив за гніздо.

діток і цілої родини. О, як вони раділи, щебетали:

— Дивіть, дивіть! Що ми збудували, цівіть, цівіть!

Муся часто ставала під вікном, плескала з радості в долоні і кликала:

— О, вже половина гнізда! Або: О, вже отвір для входу! Як гарно!

А Мірко? Ані не гляне, відвертається! А то й коли ніхто не бачить, вилазить на підвіконня, махає вгору шапкою і проганяє пташок:

— А киш, а киш, геть звідсіля, там до стайні! Забирайтесь! Геть!

Ну, а ластівки думають, що він їх так вітає і ще дужче щебетуть.

Аж одного разу чомусь дуже розсердився. Ухопив суху гияляку підступив близько і давай проганяти ластівок від гнізда. Так тут несподівано сталося нещастя. Вимахуючи гиялякою, він нехотячи зачіпив за гніздо, частина його відорвалась і розсипалась грудками. Ластівки счинили страшний лемент: — Див-див-див! — жалібно дивуючись цій катастрофі. Літали кругом, чіплялись ніжками стіни. Не могли повірити. — Ціві! Ціві! Заводили дивним голосом плачем. Ох, ох!

Та на цьому нещастя не скінчилось. В цю мить, коли Мірко, задерши голову вгору, проганяв пташок і грудки з пошкодженого гнізда посипались вниз — одна грудка поцілила хлопця прямо в око і вдарила так сильно, що скалічила його. Це його дуже заболіло, наче вогнем запекло. Відразу пустились сльози з очей. Він кинув гияляку, закрив очі руками і з криком побіг, сам уже не знаючи куди...

Перелякані батьки негайно відвезли його до лікарні. Тут лікар, оглянувши око, заявив, що лікування буде затяжне і Мірко мусить залишитися у лікарні. Так і сталося.

Лежить Мірко сам у лікарні в кімнаті, а забандажоване око болить. Лежить і сумну думку думає... А надворі сонечко світить, а за вікном ластівки літають, щебетуть.

Ох, як тяжко Міркові на серці! І він починає шептати, наче молиться:

— Пташечки мої любенькі, ластівочки, ой, скривдив я вас дуже, простіть мені! Летіть високо високо аж до неба і щебетіть! Просіть добру Бозю, щоб мое око загоїлось, щоб я не став сліпим. Я вже ніколи, поки житиму, ніякого пташиного гніздечка не торкну: ні під крівлею, ні в полі, ні у лісі. Всюди вас охоронятиму!

І видно пташечки понесли цю тиху молитву хлопчика високо перед Господа Бога, бо незабаром око стало гоїтись. А вневзі наспіла від батьків з дому радісна вістка, що й домашні ластівки йому простили. Вони відбудували своє пошкоджене гніздечко над Мірковим вікном.

З нагоди проголошення Дня Державности мали ми незвичайно корисні виступи наших прихильників у Палаті й Сенаті. Конгресмени Флад, Дервінські і сенатор Дірксен внесли резолюції, що заторкують проблеми наших визвольних змагань. Централя США заохотила Окружні Ради й Відділи до подяки цим чільним американським політикам. Сподіваємось, що не було ніодного Відділу США, що не виконав би цього почесного обов'язку.

Вже небагато часу залишилось до Тижня Поневолених Націй, що припадає у другій половині липня ц. р. Пам'ятаймо, що від нашої підготовки й участі в маніфестації багато залежить. Для тієї цілі ми повинні б увійти в контакт із жіноцтвом інших поневолених націй і подбати про нові заходи для популяризації цього Тижня.

Наші виступи на фестивалях, торгах і ювілейних врочистостях виводять нашу справу перед очі широкої американської публіки. Це дуже корисно, що вона знайомиться з нашою давньою народною культурою й побутом. Однак ми повинні змагати до контакту з організаціями. Кілька виступів з американських жіночих клубів (Дітройт, Філадельфія) та Зустріч на Світовій Виставці у Нью Йорку з видатними представницями американських жіночих організацій, показали значення контактів того роду.

У пляні моєї праці після XIII Конвенції США намічена боротьба з порнографічною літературою, виставленою на станках. Досі Відділи не зголосили такої акції. А це нетрудно перевірювати сусідні крамниці і стенди й зголосити, якщо там є виставлені такі речі. Зголошування вносити до місцевого клубу партії, церковного комітету або місцевого УККА. Пам'ятайте, що наші власні діти zagrożені тим!

Анастазія Вокер

Вітаємо!

Знов хочемо привітати нових членок в окрузі Ньюарку, що вступили в 1964 році та перших місяцях 1965 р. до США. Особливо приємно відмітити те, що в цій окрузі, як і в сусідній — постали два нові Відділи в тому часі, а саме — Відділи ч. 85 у Картереті і ч. 86 у Ньюарку. Тому приріст членок у цьому часі значно більший, як був торік.

Приємно нам привітати також кілька членок 28 Відділу США, що через недогляд не були згадані в попередніх роках.

У Відділах округу Ньюарку вступили в члени:

28 ВІДДІЛ США, НЬОАРК, Н. ДЖ.

Марія Буряк
Ірина Кіндрачук
Ірина Лапичак
Надія Мандрусак
Софія Олесницька, мол.
Євгенія Ратич
Анастазія Стасіцька
Ростислава Темницька
Тесфіля Ценко

61 ВІДДІЛ США, ВИПАНИ, Н. ДЖ.

Анна Бердей
Ірина Білена
Лена Івашко
Оксана Ключас
Емілія Вох
Зіна Ференц

86 ВІДДІЛ США, НЬОАРК, Н. ДЖ.

Люба Бойко
Ольга Бойко
Ольга Гнатейко
Н. Голинська
Роксоляна Гіліцінська

Дарія Зелік
Наталія Змий
Марта Коздоба
Анна Кравчук
Люба Лапичак
Ліна Миценка
Ольга Олійник
Ольга Палидович
Ляриса Пенцак
Марія Полянська
Анна Потенжна
Дада Слоневська
Ярослава Снлик
Леся Стебельська
Оксана Стеранка
Анна Твардовська
Софія Темницька
Таїса Турянська
Таня Цибик
Наталія Чайковська
Дарія Шпонець
Ірина Яворська
Ляриса Янів

ЕКЗЕКУТИВА США

Річні Збори Головної Управи

(Закінчення)

Культ.-освітні справи. Головною темою в дискусії було найближче Свято Жінки-Героїні. Ухвалено пов'язати його з 50-літніми роковинами збройного чину УСС-ів, вшановуючи жінок-стрільців та всіх, що брали участь у визвольних змаганнях 1917—1920 рр. Для цього слід випрацювати двояку програму — для величавого свята Окр. Рад і скромнішої згадки по Відділах.

Виховні справи. Дискусія пішла у напрямні творення дальших Світличок Літвора дошкільного віку не є охоплена виховними заходами української спільноти і цей обов'язок лягає перед усім на США. Це є поважне зобов'язання, яке повинні собі Відділи усвідомити. В останньому часі Рідні Школи почали впроваджувати в себе підготовні класи. Однак дитячі світлички є ведені способом садків і тому краще відповідають потребі й психіці дошкільнят. Є велика потреба вишколу провідниць і над тим широко дискутувалось. Постановлено провести один центральний вишкільний курс провідниць дитячих світличок, а потім ряд подібних курсів у всіх наших осередках.

Суспільна опіка. Дискусія пішла в двох напрямках — опіки над потребуючими на місцях і заморської допомоги. Перша розглянула можливість

Дискусія пішла в двох напрямках — опіки над потребуючими на місцях і заморської допомоги. Перша розглянула можливість

місцевої опіки й організування добровільної жіночої служби. Приклад Дітройту показав, що можна притягнути до співпраці і не-членок, коли їх допомога потрібна й вони охочі її дати. А це конче, коли маємо охопити ширші круги потребуючих. Також показується, що нелегкою є співпраця з іншими харитативними організаціями. Тут СУА повинен відстояти своє самостійне місце і знайти свій засяг праці, щоб не опинитись у ролі допоміжного чинника.

Заморська допомога теж вимагає перевірки й координації. Окрім дотеперішніх країн — Німеччини, Австрії, Польщі й Югославії — потрібна вона також у Бразилії і Парагваю. В дискусії обговорено можливі форми допомоги і постановлено відновити Комісію Фонду П'ятсот, яка мала б студіювати потреби українців у тих країнах, а потім опрацювати плян допомогової акції.

Окрема дискусія була присвячена **Захистові Старих**. Виявилось, що проекти побудови такого Дому постали вже в різних місцях, передусім у Шикаго, де цим зайнялись українсько-католицькі чинники. В Дітройті Окр. Рада СУА плянує примістити в Домі СУА старших жінок. Однак по довшій дискусії ухвалено приступити до проекту, започаткованого Комітетом Захисту Старих у Філадельфії під проводом З'юадКомітету. Цей центральний проект, поставлений на громадській основі і на соборницьких засадах, має вигляди на здійснення. Коли Відділи СУА підтримають цю акцію в краю, то вона принесе бажаний захист для старших, саїтніх людей, жінок і чоловіків, незалежно від віровизнання і походження.

Зв'язки. В дискусії розглядалось спосіб ведення зв'язків, що його мав простудіювати 72 Відділ СУА. Висловлено думку, що окрім виступів перед широкою публікою треба шукати вступу до різних замкнених гуртків і там ширити інформації про Україну. Таким був контакт референтки з Товариством Дочок Американської Революції, що виявили велике зацікавлення українською справою. Окремо присутні обговорювали англомовний памфлет про СУА, що був виданий недавно тому. Представляється дуже чепурно і дає добрий огляд праці СУА.

Преса і видавництво. Дискусія пішла в напрямі осягів ювілейного року. Стверджено, що кількість приєднаних

передплатниць замала на те, щоб можна було приступити до постійного побільшення журналу. Акцію треба продовжувати і в черговому році та розгорнути змаг між Відділами у цій справі. Всі погоджувались із тим, що журнал потребує окремої англомовної редакторки і за нею треба розглядатись.

Потім голова **Контр. Комісії** п-ні Катря Пелешок відчитала вислід контролю, що відбулася 17. і 18. жовтня м. р. Окрім неї і касієрки п-ні А. Сивуляк були присутні пп. Марія Баб'як і Ольга Муссаковська. Контрольна Комісія ствердила правильне ведення фінансів організації та висловила признання за ошадну господарку Дому СУА.

Останньою точкою нарад були **пляни на майбутнє**, що їх розгорнула голова Централі п-ні Олена Лотоцька. Вони торкались у першу чергу найближчої Конвенції СУА, що відбувається в листопаді 1965 р. в Нью Йорку. Сорокліття організації повинно дати перегляд її змагань і праці в окремій книжці. Під час ювілейної Конвенції треба подумати про відзначення заслужених членок та й окремих громадян поза обсягом СУА.

Дискусія була оживлена, але постанов не винесла. З огляду на важливість Конвенції ухвалено відбутися ще одні Річні Збори Гол. Управи у травні 1965 р.

На цьому закінчилися триденні наради, що виявили осяги в кожній ділянці та дали багато цінних думок і вражень. Ухвали Річних Зборів дали напрямні на найближчий рік праці.

Гостем Річних Зборів Гол. Управи СУА була 24. жовтня п-ні д-р Наталія Іщук — секретарка СФУЖО. Того дня по вечері вона розказала про свою участь у Конгресі Міжнар. Жін. Союзу, що відбувся в серпні ц. р. в Трієсті. З зацікавленням вислухали членки Гол. Управи цієї розповіді, частина якої була вміщена в Н. Ж. ч. 9, 1964.

Про харчування члепок Гол. Управи дбав спеціальний Комітет під проводом п-ні Олени Слюзар. Допомогали в подаванні членки Відділів: 10, 20, 41, 42, 43, 48. За цей добровільний і безкорисний труд належитья всім, а зокрема п-ні Слюзар, щира подяка.

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

НА ФУНДАЦІЮ ДОМУ СУА

25 Відділ СУА у Потакеті, Р. А. на своїх річних зборах постановив перенести свій уділ Дому СУА на Фундацію Дому СУА. Цей почин вийшов зовсім самочинно, без якогонебудь заклик, а тільки з глибокого розуміння потреб своєї організації.

Централя СУА висловлює 25 Відділові щире подяку за цей дар і своє признання за господарську упорядкованість та громадське вичуття його членок. Фундація — це здорова основа Дому СУА!

ДІТРОЙТ, МИШ.

Окружний З'їзд

Заг. Збори відбулися 29. листопада 1964, в залі Укр. Вищої Школи. Збори відкрила і привітала присутніх голова п-ні Анастасія Вокер. Після проведеної молитви і відспівання гімну СУА, обрано головою зборів п-ні Рому Дигдало, секретарювали пп. О. Макар і С. Гевко.

Після прийняття програми Зборів і відчитання протоколів, звітували всі голови Відділів. Комісія Фонду Будови, референтки, а на кінець голова Окр. Ради. Тому, що всі Відділи по річних зборах самі звітують про свою діяльність, тут буде подано лиш про працю Окр. Ради.

Відбуто 9 ширших сходин, 7 сходин Управи. Голова відвідала кожний Відділ, старалася бути на їх внутрішніх програмах. Старанням орг. референтки вдалося створити і цього року новий 81 Відділ СУА на Заході Дітройту. Влаштовано Виставку з показом Різдвяних звичаїв у Нац. Музеї в Дітройті, відсвятковано імпазантно роковини Лесі Українки. Культурно-освітня референтка п-на Іванна Драгінда не тільки, що опікувалася габлоткою в Инт. Інституті й помислює її удекорувати, а й організувала покази писання писанок по вищих школах (гай скуллах). Під час Стейтового Маркету впродовж 9 днів писало 30 наших писанчарок під проводом голови Окр. Ради та культ.-освітньої референтки. Тисячі людей приглядалися цьому мистецтву. Також показано укр. народню пошу на З'їзді Американських Товстмайстринь. До всього подавано вичерпні інформації.

На запрошення Дочок Американської Революції наші членки, а це пп.

д-р В. Савчук і Н. Гугель, та голова Окр. Ради — дали їм реферати про голод на Україні, про наше відношення до комунізму, про причини нашого виходу з Батьківщини на еміграцію, про різницю між Україною і Росією. Д-р В. Савчук оновіла кілька фрагментів із власних переживань під владою комуністів. Подібний Вечір мали ці самі пані з Політичною Групою Американських Жінок у Гросс Пойнті (передмістя Дітройту).

Голова Окр. Ради виїздила на запрошення Окр. Ради в Шикаго з рефератом про „Внутрішні і зовнішні зв'язки“.

Влаштовано Зустріч з українськими студентками, тут родженими і прибулими. Реферат для них дала п-ні Маруся Бек, на тему „Роля жінки в політичному житті“. Ціллю тієї доповіді було — заохотити наших студенток до політичних наук і кар'єри в цій ділянці. Чомусь досі дуже мало є зацікавлених у тому.

Культ.-осв. референтка п-на Іванна Драгінда виїздила зі своєю групою та з національними строями на Світову Виставу до Нью Йорку.

Окр. Рада співпрацювала з УЖКА і з іншими жіночими організаціями при влаштуванні уродни п-ні Марусі Бек. Помогала при збірці фондів на здвигнення пам'ятника Тараса Шевченка у Вашингтоні, а теж спільно з УЖКА підготовляла учасників на його відслонення.

Виховна референтка п-ні Рома Гайда приготувала Семінар „Роля виховної референтки“.

Велику працю зробила і наша референтка сусп. опіки п-ні О. Макар. Вона разом із УЖКА та Т-вом „Самопоміч“ перевірила потреби місцевих потребуючих, а також вислано допомогу до Німеччини і до Польщі.

Багато часу присвячено Фондові Будови Дому СУА і придбано певну суму грошей на ту ціль. Завданням Окр. Ради було й є — заохочувати Союзнок до купівлі власної домівки, щоб була вигода для Відділів, а також, щоб можна дати приміщення самітним старшим жінкам.

Голова Окр. Ради брала участь у Річних Зборах Централі.

На цьому закінчила свій звіт голова. По уділенні абсолюторії уступаючій Управі, обрано нову Управу, в склад якої входять пані: голова — п-ні А. Вокер; містоголови — пп. П. Будзол і Л. Колодчин; секретарка прот. — п-ні

Деннісенко, секретарка коресп. п-ні Трач; скарбник — п-ні Перецька, фін. реф. — п-ні Слупецька. Референтками стали: культ.-освітніми пп. І. Драгінда, Трешневська, Назар; виховною п-ні Лазуренко; організаційною п-ні Л. Колодчин; пресовою п-ні М. Зубаль; зв'язків п-ні Сидорик, д-р В. Савчук; сусп. опіки п-ні О. Макар.

Контр. Комісія пп. Галишин, Падра, Будор.

Ком. Будови Дому: голова п-ні Р. Дигдало; члени пп.: П. Будзол, Сіділо, Л. Галаженко.

Сходини закінчено вечерою, яку підготували членки 56 Відділу.

Мирослава Зубаль
пресова референтка

Святочні сходини в честь Жінки-Героїні

Заходом 23 Відділу СУА дня 14. лютого 1965 відбулись святочні сходини в пам'ять 41-ої річниці смерті сл. п. Ольги з Левницьких Басараб. Панахиду за упокій її душі відправив о. Яремак у церкві св. Івана Хрестителя, в якій членки Відділу взяли zorganizовану участь із своїми відзнаками.

По панахиді членки та гості зійшлися в аудиторії, де відбулися сходини. Містоголова Відділу п-ні Марія Честух привітала присутніх та пояснила значення наших сходин. Зчерги п-ні Катерина Хом'як виголосила доповідь про вразове життя і трагічну смерть Ольги Басараб. Вона згадала про велику відвагу й посвяту героїнь, що не жаліють свого життя для визвольної справи. Слідувала деклямація вірша Б. Ленкого, що її виголосила п-ні Марія Ясіньська, б. дозголітня голова Відділу. Потім п-ні Честух попросила до слова о. Яремака, що дуже гарно висловився про жінок-героїнь. У його словах чулася надія, що ми ще діждемось визволення.

Членки Комітету Підприємств подали перекуску. О. Яремак провів молитву і при каві ще довгий час членки гурторили й ділились своїми думками про працю Відділу.

Анастасія Королишин

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Річні збори 24 Відділу СУА

Дата: 28. січня 1965.

Збори відкрила п-ні Олександра Когут, голова.

Президія: п-ні Ольга Салук, голова, п-ні Ірина Левницька, секретарка.

Протокол з останніх річних зборів зачитала п-ні Ольга Граб.

Звітували: п-ні О. Когут, голова, п-ні О. Граб, секретарка, п-ні О. Левчик, касієрка, від фонду „Мати й Дитина“ п-ні М. Хитра.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Збори Відділу відбувалися щомісяця, окрім того відбулись 2 засідання Управи.

б) Культ.-освітня й імпрезова: В лютому на сходинах відчитано доповідь про жінку-героїню (п-ні К. Шнерун), у березні відбувся малий базар, у квітні була випродаж уживаних речей, у травні Свято Матері і 50-ліття подружжя п-ні М. Френкевич, у червні уродни п-ні М. Луняк, що належить до Відділу вже 30 літ, у вересні участь у бенкеті Укр. Нар. Дому для вшанування б. голов пп. М. Полєвчак і М. Процак, у жовтні випродаж печива й уживаних речей, у грудні Свят-Вечір і коляда.

в) Сусп. опіки: Фонд „Мати й Дитина“ посилав підтримку школам у Бельгії та удержує двох богословів у Бразилії. Відділ дав пожертву на пластові табори в Німеччині, на фонд видавництва 50-ліття УСС-ів, на висилку пачки в Україну та підтримав хворих членок Відділу, що їх відвідували гаши доглядачки хворих пп. Слободян, Фіцула і Корсан. Фонди здобували продажкою печива і уживаних речей.

г) Господарська: На кожних зборах Відділу була скромна перекуска. Крім того влаштовувано продаж печива.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні М. Луняк повідомила, що при перевірці книг знайдено все в гарному порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори й ухвалили.

Нова Управа: п-ні Олександра Когут, голова, пп. Анна Гнятюк і Катерина Сосенцька, містоголови, п-ні Ольга Граб, секретарка, п-ні Ольга Левчик, касієрка. Референтками стали: п-ні Юлія Полянська культ.-освітньою, пп. Марія Хитра і Ярослава Гусак суспільної опіки, пп. Марія Корсан, Марія Фіцула і Анна Слободян доглядачками хворих, п-ні Ірина Левницька пресовою, пп. Марія Полєвчак, Розалія Бойчук і Анна Федун господарськими.

Контр. Комісія: пп. Марія Луняк і Анна Кемпа.

Дискусія над пляном праці дала вказівки на майбутнє. Окрім того ухвалено дати 25 дол. на Стип. Фонд при Окр. Раді СУА і 10 дол. замість квітів

П-во Марія і Дмитро Васько
з Дітройту

Mrs. Maria and Mr. Dmytro Wasko of
Detroit, Mich. celebrated their 50th
wedding anniversary.

на могилу бл. п. Константини Шлемке-
вич, що напередодні відійшла у віч-
ність.

Збори закрила пововибрана голова,
дякуючи за довір'я. Перекускою та
відспіванням гімну США закінче-
но збори. **Прессва референтка**

ДІТРОЙТ, МИШ.

Золотий Ювілей

Дня 24 січня 1965 р. п-во Дмитро й
Марія Васько обходили врочиство свій
50-літній ювілей вінчання. У церкві
Неп. Зачаття Преч. Діви Марії у цьому
намірненні відправив о. Ігумен Лотоць-
кий Службу Божу, поблагословив їх
та відчитав благословення від Святі-
шого Отця. Отець Ігумен підкреслив
подружню вірність ювілярів та пред-
ставив їх, як примірних і жертвених
парохіян. Церковний хор співав на
Службі Божій і закінчив многоліттям
дня ювілярів.

Син і дочка ювілярів запросили ро-
дину і приятелів на гостину до залі
„Рома“. Було більш як дві сотні го-
стей, прибули знайомі із Фльориди,
Клівленду й Толідо. Майже всі членки
26 Відділу США прийшли звеличати це
небуденне свято своєї основниці, го-
лови й довголітньої урядниці. Май-
стром церемонії був адвокат Данили-
шин. Він покликав о. Жидана, що від-
крив це свято молитвою і від себе по-
бажав ювілятам усього найкращого.
Відтак покликав до слова дружку,
старосту й самих ювілярів. Промовила
п-ні К. Хом'якова, що довгі літа пра-
цювала з п-ні Марією Васько й її чо-
ловіком п. Дмитром. Вона представила
ювілярів, як ідейних і невтомних пра-
цівників в українських організаціях,

чи то в хорі, чи в сценічних виступах.
Голова п-ні Марія Бережанська вітала
ювілярів від 26 Відділу США та поба-
жала їм кріпкого здоров'я і многих
літ. Від Сестрицтва Пречистої Діви
зложила побажання голова п-ні Марія
Явиз. Майстер церемонії покликав до
слова ще ряд осіб, які були близькі до
ювілярів чи то в праці в організаціях,
чи як сусіди. Свято випало дуже гар-
но, відчувалося родинну атмосферу.
При кінці гостини і привітів музика
заграла і ювіляри перші пішли в та-
нець. Усі гарно провели час, а були
там три покоління, перші піоніри, з
дітьми і внуками.

Стефанія Заплітна

НЮАРК, Н. ДЖ.

Жива Газета 28 Відділу США

Відділ взяв на себе відзначення 20-
ліття журналу Наше Життя в окрузі —
справді почесне завдання! Спершу на-
значено це на 13. грудня, а з незалеж-
них причин прийшлося переложити
на 31. січня 1965 р. Та все ж влашто-
вано це!

У шкільній залі при парохії св. Іва-
на Хрестителя зішлись численні від-
відувачі. Вечір відкрила о год. 5-тій по
пол. нововибрана голова Відділу п-ні
Софія Андрушків. Привітавши гостей
вона передала провід Вечора в руки
п-ні Оксани Согор-Тарнавської, секре-
тарки і диригентки жіночого хору.
П-ні Оксана подала коротко програму
Вечора та представила виконавців.
Двадцятиліття журналу найкраще
можна вшанувати Живою Газетою при
помочі його співробітниць. Першою
точкою була передова п. н. „Шлях і
значення нашого журналу“, що її ви-
голосила п-ні Лідія Бурачинська, ре-
дакторка Н. Ж. Порівнюючи журнал
із вікном у світ, вона навітлила на-
прямні і труднощі його. Слідувала
стаття п-ні Ганни Дмитерко-Ратич на
тему „Українська молодь у Галичині
на початку ХХ стол.“. У широкому
описі фактів і подій авторка з'ясувала
початки Пласту й Українських Січових
Стрільців, а зокрема Жіночої Чоти
УСС. Також підкреслила ініціативу
зорганізованого жіноцтва, що створи-
ло фонд „На потреби України“.

По короткій перерві слідував виступ
п-ні Ольги Соневицької з коротким
настрояним спогадом про церкву св.
Юра у Львові. Спогад був пов'язаний
із виступом хору в день іменин Ми-

трополита Андрея і тут же й між нами
знайшлася солістка того виступу —
п-ні Оксана Согор-Тарнавська. Публі-
ка оваційно привітала обох — авторку
й співачку. Черговою й останньою
точкою програми був виступ письмен-
ниці Дарії Ярославської. Вона відчи-
тала дуже вміло свій етюд „Віддадь“,
психологічний нарис із жіночого жит-
тя. Рівночасно ведуча повідомила про
те, що письменниця випускає в світ
нову книжку. Це перший том трилогії,
що має за тему життя сучасної укра-
їнської людини.

По перерві ведуча повідомила про
милу несподіванку, яку Управа Відді-
лу сполучила з Живою Газетою. Це є
демонстрація картин сучасних украї-
нських мистців, що походять із відомої
галерії картин О. Соневицької. Пояс-
нення їх змісту й вартости взяв на
себе мистець Антін Малюца. Картинам
уложено за певним порядком: в одній
частині залі модерністи, в другій анти-
модерністи, а по середині між ними
реалісти. При тому мистець схаракте-
ризував усі три групи, а потім пред-
ставив кожного з 22-ох мистців. Між
ними було 8 жінок — Ольга Дядинок,
Надія Сомко, Ірина Шухевич, Олена
Кононенко, Наталія Стефанів, Катери-
на Кричевська, Людмила Морозова,
Софія Зарицька. Це були цінні вказів-
ки для тих, що хотіли б придбати кар-
тину, особливо те, що говорив А. Ма-
люца про спонуку до творчости і шу-
кання мистців. Ці відомості доповнила
п-ні О. Соневицька, подаючи ближчі
умовини, за яких можна картини при-
дбати.

На цьому п-ні Тарнавська подякува-
ла виконавцям, а п-ні голова запро-
сила присутніх до смачного буфету,
яким членки Відділу частували всіх.
Ще довго всі гурторили на різні теми,
до чого їх напевне спонукала Жива
Газета. **Л. Б.**

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Огляд праці 43 Відділу США

Дитяча Світличка. В останньому річ-
річчі наша увага була звернена на
Світличку, що її з великим успіхом
вже ведемо 5 років. У цьому році ма-
ємо 36 діток, що тричі в тиждень схо-
дяться в приміщенні Дому США на
спільні зайняття. Цього року ми теж
поділили діточок на дві групи (від 3—4
і від 4—5 років) завдяки тій щасливій
обставині, що маємо дві фахові вчи-
тельки.

П-ні Марія Синейко — це вчителька, що свої фахові студії закінчила ще в Україні та має за собою довголітній досвід. Вона веде нашу Світличку вже кілька літ. П-ні Ярина Телепко закінчила свої студії в Америці і здобула звання вчительки дошкілля. Тому й не диво, що Світличка ведена за вимогами нових напрямних у вихованні дитини. Обидві пані вчительки працюють за складеним пляном праці, використовуючи всі модерні засоби і методи. Та головна їх увага спрямована на національне виховання наших дітей, що йому вони присвячують свої сили й серце.

Світличка почала своє навчання 12 вересня м. р. Опіку над нею мають виховні референтки нашого Відділу в особах пп. Ани Богачевської й Марії Процик, що жертвенно для неї працюють.

Прогулянка на Світову Виставу. День 3. жовтня випав напричуд гарний і теплий, а це у великій мірі причинилось до успіху прогулянки. Важко тут описати все в подробицях, але найважливіші моменти хочу підкреслити.

Терен Вистави невеликий і всі будівлі положені близько себе. Зрештою інформаційні мапи ще кілька кроків вказують шлях. Спеціальні автобуси обвозять вас по терені Вистави, що дає змогу зорієнтуватись у її положенні й побудові. При всіх дорогах, що протинають терен Вистави — розташовані лавки, на яких можна відпочити. Так само з прохарчуванням не є важко, бо на терені Вистави є багато менших і більших ресторанів.

Бажаючим відвідати Виставу хочемо пояснити, що в будний день ніде немає черги й тому за один день можна багато оглянути. Збірні прогулянки відбуваються звичайно в суботу і тоді перед деякими павільйонами є черги, які однак дуже скоро посуваються. І ще одна порада: коли плянуєте вашу прогулянку, обдумайте її так, щоб бодай одну годину побути на Виставі в вечірній порі. Щойно у сяйві мільйонів жарівок це місце набирає життя і стає чарівною казкою.

І ще одне: не забудьте вступити до Ватиканського павільйону. Скульптура Мікельанджеля „Пієта“ лишає незабутнє враження. А хто любить образотворчому мистецтві, нехай відвідає еспанський павільйон.

Подаємо цих кілька вказівок, бо часто чується суперечні висті. Бажаємо всім Відділам СУА спільно відвідати

Світову Виставу, бо нескоро трапиться така нагода щось спільно побачити й пережити!

Листопад у Відділі. Наші місячні збори в тому місяці були присвячені 50-тій річниці вимаршу УСС-ів. Якесь дивне тепло і гордість вливається в наші душі на згадку, що того великого чину dokonали наші батьки і чоловіки. Тим, що є ще між нами, хочеться виявити нашу пошану.

На це небуденне свято ми вже вдруге запросили п-ні Ганну Дмитерко-Ратич, одиноку із славної жіночої трійці УСС-ів, що є між нами, як рівнож голову світового Братства УСС-ів п. Івана Поритка. Наповнилась простора світлиця СУА членством, що численно зійшлося. Голова Відділу п-ні О. Грабовенська привітала достойну гостю, вручаючи п-ні Ганні Ратич китицю синьо-жовтих квітів а п-ві Поритковій дар Відділу на Вид. Фонд УСС у сумі 31 дол. Октет Відділу під управою п-ні Ірини Чумової відспівав „Ой, у лузі“. П-на Люба Капій віддеклямувала вірш Ром. Купчинського „Листопад“. І знов Октет переплів двома стрілецькими піснями „Іхав стрілець“ і „Видиш, брате мій“. Аж тепер промовила п-ні Ганна Ратич. Як зворушливо й цікаво було слухати історію творення УСС-ів, перші боеві хрещення від людини, що сама ту історію творила своїм важким трудом і жертвою власного життя. Її розповідь безпосередня, образова, захоплююча, бо ливе з душі, що раділа і страждала великими подіями. То й не диво, що оплески подяки не вгавали.

Голова Братства п. Поритко у своїх споминах нагадав, як то 50 літ тому молоді, повні запалу хлопці тисячними масами голосились до рідного війська, що його австрійська влада штучно обмежила. Згадував теж великі подвиги в боях, що вкрили молоде військо безсмертною славою. Особливо вдячні ми доповідачеві за теплу й милу згадку про наших стрільців, що про них він висловився з найвищим признанням, як вояків і товаришів.

На закінчення офіційної частини наш Октет проспівав в'язанку стрілецьких пісень укладу п-ні І. Чумової. Це Свято звеличала своєю присутністю голова СУА п-ні Олена Лотоцька. При чайку і солодкім, що його подали заповідливі господарські референтки, приємно проходив час. Голова Відділу закінчила цю небуденну зустріч словами подяки, а ми всі розходились до-

мів, горді на своє минуле. Легенда про Українських Січових Стрільців так глибоко вкорінилась у наших серцях, що її не знищать ні час, ні простори, не зітруть із сторінок історії вороги, бо вона жива, як саме життя.

Оси́па Грабовенська

ВИЛМІНГТОН, ДЕЛ.

Річні збори 54 Відділу СУА

Дата: 31. січня 1965.

Збори відкрила голова Відділу п-ні О. Гарванко молитвою і привітала представниць Окр. Ради СУА пп. Осипу Грабовенську і Анну Богачевську.

Президія зборів: п-ні О. Грабовенська, голова, п-ні А. Богачевська, член і п-ні І. Щерба, секретарка.

Протокол із попередніх річних зборів відчитала секретарка п-ні М. Матвійків.

Звіти Управи зложили — п-ні О. Гарванко, голова, п-ні М. Матвійків, секретарка, п-ні К. Гусак, касієрка, та референтки — п-ні М. Майборода організаційна, п-ні Л. Гусар виховна, п-ні М. Панчук сусп. опіки, п-ні І. Щерба культ.-освітня й імпрезова, п-ні Т. Книгиницька зв'язків, п-ні О. Шатинська господарська. За відсутності пресової референтки п-ні Лїди Гарванко звітувала п-ні Ольга Гарванко.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 32 членки. Відбулось 6 ширших сходів і 7 засідань Управи.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Відділ улаштував такі імпрези: 1. Свято Жінки-Героїні, 2. Прощання заслуженої членки, 3. Свято в честь Т. Шевченка, 4. Свято Української Матері, 5. Відзначення 20-ліття Нашого Життя, 6. Академія в честь Митрополита Андрея Шептицького та Листопадового Зриву, 7. Різдвяний базар. При Відділі існує хор, що його веде п-ні І. Щерба, яка теж опрацьовує ноти для жіночого хору та інсценізації для свят.

в) Виховна: При Відділі засновано Світличку, що є чинна що два тижні в суботу. Провадять її пп. Л. Гусар і Н. Петеш. Світличку відвідує 8 дівчаток.

г) Суспільна опіка: Референтки відвідували хворих. Відділ опікується „бабусею“ в Німеччині і передплачує для неї Наше Життя.

г) Зв'язків: Улаштовано виставку нар. мистецтва у вікні банку Делавер на тиждень перед Великоднем. Захо-

дом референтки розрекламовано Базар в американській пресі.

д) Пресова: Заложено хроніку Відділу, написано 6 дописів про працю Відділу з трьома світлинами.

е) Господарська: Коли було потрібно, господарські референтки займались улаштуванням буфету.

є) Фінансова: Відділ пожертвував 25 дол. на НТШ у Сарселі, 20 дол. на інвалідів, 20 дол. на пресовий фонд Н. Ж. і 200 дол. на будівельний фонд церкви св. Миколая у Вилмінгтоні.

Контр. Комісія: Іменем її звітувала п-ні Катерина Глинянська і ствердила, що книги ведені в порядку. Поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Дискусія: Заторкнено справу дальшого існування хору та праці над молоддю. Всі ствердили, що хор є конче потрібний для ведення культ.-освітньої праці, а молодь найкраще притягнути при допомозі молодечого хору або курсу танків. Виринула також справа оплат у Світлиці, що їх дотепер не побирали. На думку більшості треба впровадити оплати за дітей.

Нова Управа: п-ні Ольга Гарванко, голова, п-ні Софія Цибак, містогорова, п-ні Марія Мятвійків, секретарка, п-ні Катерина Гусак, касієрка. Референтками стали — пп. Марія Майборода і Марія Корженівська організаційними, п-ні Марія Гавришук культ.-освітньою, п-ні Ірина Щерба імпрезовою, пп. Лада Гусар і Надія Петеш виховними, пп. Марія Танчук і Анна Зарицька сусп. опіки, п-ні Гамара Книгиницька зв'язків, пп. Олена Шатинська й Ольга Паранчак господарськими, п-ні Лідія Гарванко пресовою.

Контр. Комісія: пп. Катерина Глинянська, Єва Романишин і Марія Новосельська.

Доповідь п-ні О. Грабовенської розпочалась правітом від Централі. Доповідниця обговорила майбутню Конвенцію СУА та вимоги, що їх вона ставить до нашого членства. Поручила відзначити 80-ліття жіночого руху на найближчих сходах Відділу. Промовляла також п-ні Анна Богачевська, виховна референтка Гол. Управи, на виховні теми.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи за довір'я. Збори закінчено молитвою й відспіванням „многоліття“

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

новій Управі. По зборах відбулась перекуска, при якій членки ще довго гурторили.

Ірина Щерба
секретарка Зборів

ЛОС АНДЖЕЛЕС, КАЛІФ.

Вишивані Вечерниці 55 Відділу СУА

Традиційним звичаєм українського організованого жіноцтва на терені нашого міста є влаштування Вишиваних Вечерниць, які від кількох літ є гордістю місцевого Відділу СУА. Так теж і в цьому році започатковано карнаваловий осінньо-зимовий сезон цією приємною товариською імпрезою дня 14. листопада в приміщенні Українського Культурного Осередку.

Цінним елементом Вечерниць було вміле підкреслення і пропагування українських традицій та їхнє примінення до вимог сучасної, модерної американської дійсності. Це міг спостерігати кожний, любуючись декоративним стилем гарно прибраної базової залі українськими вишивками, килимами, скатертями. Треба з признанням подивляти великий вклад праці та посвяти провладу місцевого Відділу, його членок та їхніх чоловіків (інж. Олег Чайківський, інж. Богдан Микитин, інж. Р. Лудко та інж. Волод. Сіак) за зразкове приготування цієї вдалої товариської імпрези.

Та головною atrakцією Вечерниць була, очевидно, презентація пань у стилевих сукнях. Поодиноких пань (молодиць та панянок) представлено зібраним українським і американським гостям.

Вже на довго до заповіджених Вечерниць пані (як це нам сказала п-ні Ірина Сіак, голова Відділу СУА) дбайливо приготували свої сукні, прикрашуючи їх чудовими взорами — вишивками та орнаментами — дійсно мистецької вартости. І дійсно, можна було запитити, як у майстерному та мистецькому пов'язанні стиль і елегантність надавали кожній модельованій сукні своєрідну гармонійну цілість. Багатство вишивкового кольориту підкреслювалося теж у тому, що, маючи загально-український підхід, сукні обіймали різні землі Батьківщини, голвно: Київщини (пп. Зоя Івашко, Ніна Скробко, Дарія Ганкевич, Ярослава Стойко, Ірина Більчак, Надія Новак, Анна Лозова, Андрея Окрушко), Поділля (п-ні Оксана Брікнер), Полтавщини (пп. Оксана Діденко, Геня Сем-

чук), Гуцульщини (пп. Дарія Чайківська, Ольга Муць, Катерина Брікнер), Яворівщини (пп. Анна Микитин, Ольга Пайда, Лідія Маринович, Катерина Липінська, Галина Ганкевич), Буковини (п-ні Марта Олексинин), Покуття (п-ні Ірина Сіак), Городенки (п-ні Софія Васильків), Снятинщини (п-ні Люба Стельмах).

Після презентації у веселому та безжурному настрої забавлялись декілька сотень гостей танцями з українською тематикою під звуки оркестри Мих. Крафта. Смачний та добірний буфет, теж з українською кулінарною тематикою доповняв бадьорий настрій.

Відділ СУА під керівництвом пп. Ірини Сіак, Анни Микитин, Дарії Чайківської, Олі Пайди, Софі Васильків, Олі Муць, Катерини Брікнер, Анни На конечної, Стефи Шумної, Наталії Березовської та Тані Касперської ще раз дав українському громадянству Лос Анджелесу приємний подарунок Вишиваних Вечерниць, пав'язуючи до славних традицій минулого незабутньою Батьківщини.

Присутня

НЮ БРАНСВИК, Н. ДЖ.

Річні Збори 65 Відділу СУА

Дата: 17. січня 1965.

Збори відкривала молитвою голова п-ні С. Котис.

Президія: п-ні Ольга Грицай, голова, п-ні Марія Карач, член, п-ні Олександра Ощудляк, секретарка.

Звіти зложили: п-ні С. Котис, голова, п-ні Д. Оріховська, секретарка, п-ні д-р І. Ратич, касієрка, і референтки — п-ні О. Ощудляк культ.-освітня, п-ні М. Слободян сусп. опіка.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ удержував тісний зв'язок з Окр. Радою та пильно виконував усі доручення. Співпрацював із Відділом УЖКА та іншими громадськими організаціями. Є членом Фонду Катедри Українознавства. Три членки вчили в українській парохіальній школі, дві допомагали Пластові. В червні Відділ взяв участь у відкритті пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні. Під цю пору Відділ нараховує 32 членок. Під час року відбулося 8 ширших сходни.

б) Культ.-освітня й імпрезова: Першою імпрезою в мин. році був Веселий Вечір. Про це вже був звіт у нашому журналі. В квітні заходом Окр. Ради відбулася в нас Академія в честь

Жінки-Героїні. Шість наших хористок брало участь у збірному хорі. В травні влаштовано традиційні Весняні Вечерниці, тим разом спільно з місцевим Відділом ООЧСУ. Перед Великоднем культ.-осв. референтка перевела три покази писання писанок. Один для місцевого пластового гуртка, а два інші на запрошення амер. народної школи та амер. жіночого клубу. З нагоди 300-ліття стейту Нью Джерзі пп. О. Ошудляк і М. Кузів зайнялися влаштуванням виставки укр. народнього мистецтва у виставковому вікні одної з найбільших крамниць Нью Брансіку. А найбільшим досягненням нашої імпрезової діяльності було відзначення 50-ліття УСС-ів, получене з бенкетом. Це вже зреферовано подрібно в нашому журналі. Слід також згадати, що при Відділі існує бібліотека для дітей і дорослих, яку і в цьому році підсилено новими книжками. Бібліотеку й хроніку Відділу веде п-ні С. Котис.

в) Сусп. опіка: Ця ділянка праці, зваживши наші невеликі сили, задовільно налагоджена. Відділ наш уже від кількох літ опікується бабусею, висилає ліки та пачки з уживаним одягом українцям у Польщі. Вмешлює одній дитині двотижневий побут на пластовому таборі, жертвує на укр. воєнних інвалідів, піддержує стипендійний фонд. У цьому році зложено рівнож даток на побудову пам'ятника нашої визначної жінки. Крім того референтки сусп. опіки (пп. М. Слободян і М. Гатала) відвідували хворих в їхніх домах і лічницях.

Плачуачи стародавній укр. звичай, Відділ відвідує на Щедрий Вечір укр. громадян. У цьому році з приводу поганої погоди у щедрівці на пресовий фонд Н. Ж. та харитативні цілі взяли участь лише п-ні Ганна Дмитерко-Ратич та п-ні М. Слободян із малою Леусею.

Звіт був би неповний, коли б не згадати, що відзначено 25-літній ювілей подружжя нашої активної членки п-ні Олі Попіль і скромним прийняттям визнано п-во Соню й Івана Микитків. Вони, на жаль, залишили нашу громаду та перебрались жити на Флориді.

г) Фінансова: Відділ закупив шер на Дім СУА у висоті 100.00 дол. та 150-долларовим датком причинився до купна укр. катол. церкви. Приходи у звітовому році вносили 1,159.61 дол., а розходи 1,109.32 дол.

Контр. Комісія: Її голова п-ні Є. Ци-

сик ствердила точне ведення книг і на її внесок уділено уступаючій Управі абсолюторію.

Нова Управа: п-ні Дарія Оріховська, голова, п-ні Софія Котис, містогорова, п-ні Ярослава Букачевська, секретарка, п-ні д-р Іванна Ратич, касієрка, п-ні Кеті Кузів, англ. секретарка. Референтками стали: пп. Віра Ровенко і Кекілія Дибайле організаційними, п-ні Олександра Ошудляк культ.-освіти., пп. Марійка Слободян і Стефанія Тарнопільська господарськими, пп. Марія Гатала і Оля Хомут сусп. опіки.

Контр. Комісія: пп. Євгенія Цісик, Ліда Геча і Стефанія Старожитник.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я та прохаючи піддержки у праці в користь нашої спільноти.

О. Ошудляк
секретарка зборів

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Річні збори 66 Відділу СУА

Дата: 31. січня 1965.

Збори відкрила молитвою голова п-ні Р. Яхницька і привітала голову Окр. Ради п-ні Наталю Чапленко.

Президія: п-ні Н. Чапленко, голова, п-ні Матвієнко, секретарка.

Протокол відчитала секретарка п-ні Гриневич.

Звіти Управи зложили -- п-ні Яхницька, голова, п-ні Гусак, містогорова, п-ні Бриньовська, фін. секретарка, п-ні Кизик, скарбничка і референтки -- п-ні Вальницька, організаційна, п-ні Козюпа культ.-освітя й виховна, п-ні Рудницька сусп. опіки, п-ні Томоруг, пресова і п-ні Березицька, господарська.

Діяльність Відділу описана в попередньому числі Н. Ж. Тут треба тільки додати, що відбулись 4 ширші сходини членок і 13 засідань Управи. Дуже подрібно реферувала про Світличку п-ні Козюпа.

Стан каси: Приходу було 1,406.89 дол., а розходу 1,178.19 дол.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні М. Гича ствердила, що книги Відділу знаходяться в порядку і поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Р. Яхницька, голова, п-ні Гусак, містогорова, п-ні Гриневич, рек. секретарка, п-ні Телюк, заступниця, п-ні Вальницька, фін. секретарка, п-ні Томоруг, скарбничка. Референтки -- п-ні О. Марків організа-

ційна, п-ні Данко заступниця, п-ні Козюпа культ.-освітя й виховна, пп. Рудницька, Панькевич і Кошак сусп. опіка, пп. Березицька, Лісевич і Кравчук господарські, п-ні Гича пресова англ. мовою, п-ні Томоруг укр. мовою.

Контр. Комісія: пп. Матвієнко, Сидорик, Гіна.

Дискусія заторкнула найбільше організаційні справи, себто можливість притягнення більше членок, співпрацю з іншими організаціями і т. д.

Доповідь представниці Окр. Ради п-ні Чапленко обіймала вказівки й пояснення відносно Конвенції СУА, що відбудеться в листопаді ц. р.

Збори закінчено многоліттям для нашої гості і молитвою.

Олена Томоруг, пресова реф.

БРИДЖПОРТ, КОНН.

Річні збори 73 Відділу СУА

Дата: 29. листопада 1964.

Збори відкрила голова Відділу п-ні М. Шиманська молитвою.

Президія: п-ні Ольга Сусла, голова, п-ні Марія Остапенко, секретарка.

Звіти Управи зложили -- п-ні М. Шиманська, голова, п-ні А. Чернявська, містогорова, п-ні М. Чубатий, секретарка, п-ні М. Слівінська, касієрка, і референтки: п-ні А. Шуст культ.-освітя, п-ні І. Федоренко зв'язків, п-ні Н. Шуст пресова, п-ні Ф. Бойчук господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ нараховує 39 членів. Зложив пожертву на Дім СУА та на журнал Наше Життя.

б) Культ.-освітя й Імпрезова: Відділ взяв участь у влаштуванні „Малого Вертену“ на Просфорі Марійської Дружини, влаштував Веселий Вечір з нагоди Запустів, святочний вечір у честь Жінки-Героїні, Вишвані Вечерниці, організував виїзд членок на відкриття пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні. На сходинах відчитано дві доповіді. Зложено пожертву на Наук. Т-во ім. Шевченка в Сарселі.

в) Суспільна опіка: Референтка відвідала хворих у шпиталі і вдома, вислала 3 пачки, допомогла на місці двом родинам.

г) Зв'язків: Відділ брав участь в Інтернаціональному Фестивалі, влаштував вечерю з програмою для студентів Бріджпорт університету, взяв участь у зустрічі з видатними американськими жінками на Світ. Виставі, взяв участь (Докінчення на обгортці)

Апасіоната

МАРІЯ ОВЧАРЕНКО

Прислухаючись інколи до ритмічного повторювання тих самих молитов, Ганна думала, чи це своєрідний вияв механічних вправ, чи справді властива форма наближення до Бога... Бо якщо молитва — це єднання з Богом, тоді ці скромні черниці є в посіданні того, чого шукає Ганна, не маючи сили визволитися з пекучого почуття душевної пустки.

Вечори належали виключно до Ганни. Вичекавши з нетерпінням закінчення робітнього дня, вона майже бігла крізь велику площу попри церкву в напрямі школи. В опустілому шкільному будинку лунко відбивалися її кроки. Вона входила до одної із зал, де в кутку стояло піаніно. Стримуючи тремтіння серця, вона торкалася клявіатури. Із закутків пам'яті народжувалися м'які тони шопенівського вальса, солодко-тужливі, як згадка про все гарне, що відійшло безповоротно... Але пальці згрубілі від фізичної праці, втратили потрібну гнучкість. Із стиснутим серцем Ганна завертає по кілька разів до початкових тактів, поки простора зала не заливається райдужною повинню бравурних тонів. Час не торкався Ганниної свідомості.

Рожеві смуги західного неба загортаються темрявою. Ганна підводиться з почуттям незаспокоєної спраги. Їй тяжко розлучитися із несподівано відкритим джерелом душевної радості. На шкільному майдані повна темрява, тільки з парафіяльного дому напроти з одного вікна лине смуга ясного світла. Хтось ще не спить. На зоряному небі темніє масивними обрисами готичька церковна вежа. В монастирському домі вже темно. Маленька Христова армія спочиває сумирним сном, набираючися сил до нових трудів.

Ганна йде спорожнілими вулицями. За закрутом між струнками пальмами назустріч їй викочується червоне коло місяця. Шовковий легіт гладить їй щоки. Їй згадуються слова написані крейдою на табличці в монастирському рефектарі: „Тільки в самоті душа знаходить свого Творця“. Ганна дивиться на зорі, що опустилися зовсім низько. Вона не відчуває самотності. Вона думає, що якщо в цьому невимовному спокої, який огорнув всю її істоту, є єднання Творця з людиною, так хай буде благословений цей вечір.

III.

По суботах Ганна не працювала. Вже з самого ранку вона раділа думкою, що цілий день буде

тільки в її розпорядженні. Згорнувши оберемок нот, вона поспішно подалася до шкільного будинку. Її огортало знов те саме зворушення, коли вона торкалася клявішів. Спрагненою душею вона припадала до джерел забуття. Зовнішній світ зникав, затримувалася віддих часу, тільки Ноктюрн схлипував глибокими акордами, переливаючися в перлисті сльози широких пасажів... І коли Ганна, змагаючися із скоплікованими місцями маестатичного „Стретто“, переможно дійшла до фінального акорду, раптом відчула приявність другої людини в залі. Вона підвела голову і беззвучно опустила руки на коліна. Напроти неї стояв отець О'Браен.

Вона ніколи не зустрічала його після першої зустрічі, хіба бачила в церкві під час Служби Божої. Коли їхні очі зустрілися, о. О'Браен своїм звичаєм перевів погляд кудись далеко в неокреслену точку, потім знов подивився на Ганну.

— Чудово... дуже добре... Ви прекрасний музикант... Невже?.. Хто ви власне?.. Я й не знав... Аж тепер відкрив цього артиста щовечірніх концертів...

І потім, наче соромлячися теплого вияву свого почуття, він перейшов у протилежну сторону кімнати. Ставши біля вікна, він сказав уже іншим тоном:

— Заграйте ще щось. Я радо послухаю.

Ганна охолоча з першого враження. Вона намагалася не показати свого незадоволення. Присутність о. О'Браена подіяла на неї, як холодний подув, що погасив вогник її захоплення.

— Я не знаю, що ви хотіли б почути.

— Щонебудь. Здаюся на ваш вибір. А, може, ви вмієте щось із наших американських пісень, ну, скажіть, „Амеріка, о бютіфул“, або „Ай нов ей грін велей“...

— Ні я не вмію грати американських пісень.

— Шкода... Знаєте, мені прийшла думка, чи ви не могли б заграти щось нашим дітям. Це було б дуже добре. Автім про те поговоримо пізніше... А тепер заграйте щось... з вашої клясичної музики.

Перемагаючи нехить грати „на попис“, Ганна кілька хвилин надумувалась, що вибрати для цього американського слухача клясичної музики. Вона зупинилася на котрійсь із фуг Баха. Але вибір не був щасливий. Твір, що його найкраще виконувати

в сутінках готицьких святинь, не підходив до прс-менистого каліфорнійського дня. При тому Ганна підсвідомо відчувала, що не підійшла під смак о. О'Браена. Вона механічно дійшла до кінцевого акорду і зідхнула з полегшею. Отець О'Браен підійшов ближче. Його обличчя не виражало нічого крім коректної ввічливості.

— Добре, добре... гарно..., але знаєте, — він усміхнувся запобігливо, — Баха важко слухати.

— Так. Щоб зрозуміти Баха, треба... щось пережити, я думаю... пережити якесь горе...

Ганна раптом обірвала, пригадуючи, що її ре-марка не зовсім зручна в присутності людини свя-щеничої професії.

— О, це правда. Ви напевно пережили багато. За вами напевно важке життя.

Він подивився уважно на Ганну. Ганна мовчала.

— Пробачте мені. Я, очевидно, не маю ні-якого права втрутатися в ваші особисті справи. Я думаю, загалом ви всі жертви воєнного лихоліття. Але все буде краще тепер. Чи не хотіли б ви грати на органах... Я думаю, в нашій церкві під час Богослужень... Ми потребуємо органіста.

Ганна ледве стримала усмішку, що мимовільно тиснулася їй на уста.

— Я ніколи не грала на органах. При тому, отче, ви вже знайшли мені працю.

— Так, очевидно. Але ранками ви могли б грати. Це не перешкоджало б одне одному.

Отець О'Браен глянув на годинник.

— Ми ще домовимось про те. І загалом я маю ще інші пляни.

Він відклонився.

— Пробачте, в мене багато справ по суботах.

Ганна не грала далі. Несподівані відвідини о. О'Браена змінили її плян. Упродовж кількох днів вона перестала цікавитися музикою. Вона ходила на дальші проходи, обминаючи шкільний будинок. Але згодом вона знов вернулася до своєї улюбле-ної розваги. Зустріч з о. О'Браеном затерлася в пам'яті, як маловажний епізод.

IV.

Одного суботнішнього ранку Ганна залиши-лась у своїй кімнаті, читаючи котрусь із моногра-фій Г. К. Честертона. Але інтелектуалістичні мірку-вання не підходили до її настрою. Вона включила радіо. Із апарату ринула потужно хвиля світової скорботи, безмежної, майже космічної. Надавали Сьому Симфонію Бетовена.

Ганна думала, які незбагнені закони керують людиною, коли тільки із терпіння народжуються справжні глибини.

Хтось енергійно постукав у двері. Ганна не встигла відповісти, коли в дверях з'явилася кремезна постать о. О'Браена.

— Доброго ранку! Як почуваетесь? О, як тут затишно... прекрасна кімната... Ну, що доброго?

Його звучний баритоновий голос і мускулярна постава контрастували з його несміливістю. Він

намагався надати своїй поведінці якнайбільше при-родности.

— Я до вас з ділом.

Він присів на беріжку стільця, потім швидко підвівся і хотів пройтися по кімнаті, але мала кім-ната не давала досить простору для його кроків. Він знов сів.

— Я думав, чи не могли б ви дати концерту для місцевого клубу.

— Концерту? Ганна щиро розсміялася. Ви розвеселили мене, отче.

— Я думаю поважно. Це дало б вам змогу поробити знайомства...

— Я ніколи не виступала з самостійними кон-цертами. Автім моя рука вийшла з вправи. При моїй праці майже...

— Такий концерт якраз дасть вам нагоду, щоб змінити працю. З вашою освітою ви зовсім добре можете стати вчителькою музики.

— Які несподівані пляни! Хай буде так, як є. Я не маю наміру змінювати працю. Ніщо не дає мені приводу до цього...

— Ви зайво аргументуєте, і я прошу пере-думати мою пропозицію. Це дуже проста справа. Значить, ви не відмовляєтесь.

Ганна думала, як переконати о. О'Браена, щоб він залишив свої пляни. Вона спостерігала його типічне, ірландське, кругле обличчя з очима барви морської води, думаючи, що спонукало цього кре-мезного американця одягти священничу рясу й від-ректися звичайних людських радощів. Була це примха молодості, чи справжній голос душі...

З вікна падала соняшна смуга, відсвітлюючись рефлексом темної іржі на його гладкій причісці і на дрібних волосинках його дужих долонь.

— Так, ми домовилися. Коли зачнемо приго-тування до виступу? Тільки, будь ласка, дайте в програму трохи легкої музики... Може, якісь американські пісні або вальси Штрауса...

Отець О'Браен підвівся з свого місця. Він усмі-хався, дивлячись згори на значно нижчу від себе Ганну.

— Але ж, отче, про це загалом не може бути мови... — Ганна розгубилася. — Хвилинку, сі-дайте ще.

Отець О'Браен був першим гостем у її кімнаті, від коли вона поселилася тут. Як радо вона хоті-ла б продовжити його візиту, щоб поговорити з ним про звичайні буденні людські справи, але не про музику і ці нереальні пляни. Перша жива людина в її кімнаті, не враховуючи добрих черниць, з яких тільки Марія Феліцітата вряди-годи, відхиливши двері, інформувала її про ділові справи.

Отець О'Браен не затримався довше. Він швид-ко вийшов, наче б відчував, що маленька кімната давала не досить простору для його потужного тіла. Але після його відходу в кожному кутку кім-нати ще відчувалася недавня присутність цієї рух-ливої і сповненої життя людини.

БРИДЖПОРТ, КОНН.

(Докінчення зі стор. 30)

у святі Об'єднаних Націй, „Ті Парті“ при ІВКА. Проведено збірку на Українську Програму при Світовій Виставі та вислано пожертву на Інтернаціональний Інститут.

д) Фінансова: Відділ мав 1,195.75 дол. приходу, а 887.29 дол. розходу.

Контр. Комісія: Пп. А. Зелик і К. Борис ствердили, що книги Відділу ведені в найбільшому порядку.

Нова Управа: п-ні Мирослава Чубатий, голова, п-ні Анна Чернявська, містогорова, п-ні Ірина Федоронько, секретарка, п-ні Марія Слівінська, касієрка. Референтками стали — п-ні Стефанія Жеребецька культ.-освітньою, п-ні Стефанія Бабій імпрезовою, п-ні Ольга Пендаківська сусп. опіки. п-ні Ольга Папроцька зв'язків, п-ні Марія Остапенко пресовою, п-ні Фрозина Бойчук господарською, п-ні Катерина Ліпська заступницею.

Контр. Комісія: пп. Анна Зелик, Ольга Сусли і Кліментина Борис члени, пп. Дарія Стахів і Марія Болонка заступниці.

Збори закрила перевибрана голова, запрошуючи членок до співпраці.

М. Остапенко
пресова референтка

ФІНІКС, АРІЗОНА

Вечір присвячений Карпатській Україні

З ініціативи бувшої учительки на Карпатській Україні, п-ні Марії Донченко, наш Відділ США влаштував 13 грудня 1964 р. в залі укр. католическої церкви вечір присвячений Карпатській Україні.

Відкрила його короткою, але річковою промовою містогорова п-ні Анна Шалаута. Вона теж заповідала кожний новий виступ влучними поясненнями. Відтак виголосив доповідь нащадок запорозьких козаків інж. Павло Донченко. Як очевидець подій на Карпатській Україні змалював події так живо й образно, що слухачі неначе бачили описувані ним картини.

Слідував монтаж на основі поезій д-ра Костя Вагилевича, також очевидця трагедії Срібної Землі, в якій рецитаціями передано всю історію Карпатської України з її трагічним кінцем. Монтаж уложила і підготувала кол. професор оперового співу в Курітібі (Бразилія) п-ні Докія Цапко. Всі рецитації, сольоспіви й танки були виконані першорядно. Танки опрацювала уроженка Франції п-ні А. Терлюкова.

Приходить на думку, що з таким визначним режисером, як п-ні Цапко і з такими добрими силами, як д-р Шалаута, п. Терлюк, п-ні Винничок, п. Комарницький і багато інших ми повинні вилити на ширшу воду, значить поставити оперу чи оперету для американської публіки.

Накінєць виступила п-ні Нора Вічковська-Скіфф із танком „Верховина“. Правнучка Миколи Устияновича, творця „Верховини“, абсолютка балетної школи в Ляйпцігу, віддала танок із великим чуттям і грацією, ледве дотикаючися землі. Її місце на великій сцені, а не в скромній парохіяльній залі. Дружина полковника амер. армії, мати дітям — вона не має спроможности займатися громадськими справами, але нерозумно під час танку її очі замріялися безмежною тугою. Може дух предків завітав над нею... а може під впливом чарівної „Верховини“ повіяло на неї „Євшан-зіллям“ з далекої Батьківщини?... Де ти бродиш, наша доле? Якими шляхами розбрилися твої діти?...

Свято закінчено співом українського національного гімну.

Акомпаніювала молоденька, надійна Ірина Цепинська.

Д-р Домна Ясінчук

ВАШІНГТОН, Д. К.

Річні збори 78 Відділу США

Дата: 7. лютого 1965.

Президія: п-ні Осипа Грабовенська, представниця Централі США й голова, п-ні Марія Воріс і п-ні Софія Малиновська, члени.

Звіти Управи зложили — п-ні Роза Сьокало, голова, п-ні Царик, секретарка, і референтки — п-ні Процінська культ.-освітня, п-ні Залуцька сусп. опіки. п-ні Скасків пресова, п-ні Кульчицька господарська.

Діяльність Відділу:

а) **Організаційна:** У звітному часі (14 місяців) число членок подвоїлося, тепер виносить 32 членки. Проведено 6 ширших сходів членів, на яких — окрім обговорення біжучих справ — членки ще мали нагоду зблизитись до себе обміном думок.

б) **Культ.-освітня й імпрезова:** Щоб пов'язати членок нитками взаємної симпатії і спільної дії, Відділ влаштував у січні 1964 р. спільну Просфору, а в квітні Свячене, що причинилось до оживленого товариського настрою. У травні влаштовано Свято Матері. У квітні Відділ мав нагоду вітати артистку Марію Гарасовську-Дачишин із

Шикаго, для якої влаштував зустріч із громадянством Вашингтону.

в) **Виховна:** Відділ оснував у 1964 р. Дитячу Світличку, про яку вже був обширний звіт у нашому журналі. У цьому шкільному році Світличку відвідує 12 дітей.

г) **Зв'язків:** Для придбання фондів і пропаганди народного мистецтва Відділ влаштував буфет і кіоск під час Конвенції Ліги Молоді Півн. Америки у вересні 1964 р. У жовтні взяв участь у 9-денній Міжнародній Виставці Харчів. Обидві імпрези мали успіх і принесли дохід, однак вимагали великого вкладу праці від усіх членок Відділу. Окрім того укладено в цілі пропаганди української культури двотижневу виставку вишивок, різьби, кераміки й писанок у будинку Хеміків Америки, що про неї вже була згадка в нашому журналі. Відділ намагався нав'язати контакт із Федерацією Жіночих Клубів Вашингтону, але не міг стати членом Федерації, бо однією з передумов прийняття є принайменше однорічне існування Ця справа буде поладжена в біжучому році.

Контр. Комісія: Іменем її п-ні О. Кандова поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори одноголосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Слава Скасків, голова, п-ні Анна Гімчак, містогорова, п-ні Софія Малиновська, секретарка, п-ні Міра Залуцька, скарбничка. Референтками стали — п-ні Тереса Царик організаційною, пп. Емілія Процінська і Христина Паулавська культ.-освітніми, пп. Віра Джулиньська і Стефанія Копко сусп. опіки, пп. Роза Сьокало, Ярослава Оришкевич, Анна Гімчак зв'язків, п-ні Стефанія Дячок виховною, п-ні Софія Кушнір пресовою, пп. Стефанія Дячок і Олена Федьків господарськими.

Контр. Комісія: пп. Олена Канда, Євгенія Шарко і З. Кульчицька.

Доповідь п-ні О. Грабовенської дала перегляд обов'язків національно свідомої жінки-громадянки на тлі загальних завдань політичної еміграції. Пронизана цінними вказівками і вміло виголошена вона лишила помітне враження.

Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довіря. Треба радіти, що Відділ у дуже непригожих місцевих умовах зумів не тільки втриматися, але розгорнути свою працю та створити активний гурт жінок, що хочуть її продовжувати у ще більшому розмірі.

Софія Кушнір
пресова референтка

Із листів до Редакції

Одного дня...

Знов пошта принесла одного дня листи, що стоять у повному контрасті до себе.

На прохання моєї дружини висилаю Вам передплату за журнал. Роблю це з приємністю, бо вважаю, що Наше Життя є не тільки її, але також моїм журналом, що його читаю докладно і з задоволенням завдяки його високому культурному рівневі, а також не звичайно тактовному редагуванню.

Читаю його вже більш десяти років і за цей час мав змогу виробити собі власну опінію про Н. Ж. З приємністю і без компліментів мушу признати, що Вам удалося осягнути те, чого, на жаль, не має багато з наших „чоловічих“ журналів чи газет, а саме

1. Високий релігійно-національний рівень.

2. Правильний громадянський підхід і тактовність відносно інших організацій.

3. Цілковита відсутність партійних чи організаційних поракунків.

Від якогось часу появляється в Н.Ж. оповідання М. Струтинської „Молодий сад“. Читаємо його з приємністю та зацікавленням з уваги на його тематику і близьке нам середовище. Просимо тому й авторці подякувати від нас.

Не знаємо, чому немає більше „Салаток Рути“? Були погідні та легкостравні. Правдиві вітамінки.

З нагоди свят Різдва Христового й Нового Року прохаю прийняти від нас обоїх сердечні святочні й новорічні побажання для Вас, усіх пань, як також для Вашої організації, для якої працюєте і яку так гідно репрезентує Наше Життя.

С. Г., Монреал

**
**

Прошу стримати висилку журналу „Наше Життя“.

Причина: плиткий зміст. Забагато в ньому самохвальби, що не відповідає вимогам журналу, як такого, себто культурного читання.

О. Б., Стейтен Айленд

Милий подарунок від США

Дозвольте мені подякувати зорганізованому жіноцтву, особливо тим із них, що мають добре серце та розуміють людей, що залишилися в смутку й без поради. Щиро дякую за Ваше співчуття та за гарний подарунок Нашого Життя, якого я не сподівалась. Дай, Боже, Вам усім здоров'я, щастя і довгі роки життя! Журнал Наше Життя, що буду отримувати, щоразу буде для мене подарунком від милого жіноцтва Союзу Українок Америки. Я не працюю, бо по втраті чоловіка, з яким прожила 42 роки, тепер хворію. Сама я за фахом учителька. В Краю навчала 20 років, а тепер, коли чуюсь добре, та свою працю віддаю щосуботи школі українознавства. Щиро дякую Вам!

Олександра К.

З нагоди відкриття

пам'ятника

У зв'язку з відкриттям пам'ятника Т. Шевченка у Вашингтоні, де я мала щастя бути учасницею цієї надзвичайної події і щоб цей славний почин вшанувати — я передплачую журнал Наше Життя на 5 літ. В ім'я цієї ж події, що тут згадую, мій чоловік також передплатив часопис „Новий Шлях“ на 5 літ.

Думаю, що це є добре відмічення такої великої події.

Пазя Максим, Гемилтон

Вартісний для нас

Здається, що жоден жіночий журнал не є так цікаво, інтересно й усесторонньо редагований, як Наше Життя. На будуче бажаю успіхів!

Марія Зубаль, Лорейн

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Збірка на пресовий фонд Н. Ж.
на річних зборах 4 Відділу США

На річних зборах дня 17. січня 1965 зложили: по 5 дол. п-ні Емілія Корнат; по 3 дол. п-ні Іванна Бенцаль; по 2 дол. пп. Анна Кізіма, Софія Серафін, Тая Сиротюк, Софія Лехицька; по 1 дол. пп. Юлія Федорович, Кароліна Барщевська, Юлія Піщак, Анна Гивель. Разом 17 дол. Щире Спасибі!

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

Під час збірки на хворих залишених зложили на Просфорі США дня 24. січня 1965:

По 5 дол. п-во Яхницькі, о. монсінь-йор Стах, п-во Вальницькі, Панкевичі, Сидорики, Маркови, Телюки, пп. Березицька, Л. Кизик, М. Маків; по 4 дол. п-во Кульчицькі; по 3 дол. п-во Гусаки, Козюпи, Кошаки, п-ні А. Кравчук; по 2 дол. п-во Гижі, пп. Андрухів, І. Гриневич, М. Данилович, С. Данко, Я. Кравчук, М. Рудницька, О. Томорут; по 1 дол. Всч. о. Скульський. Разом 85 дол. Щире Спасибі!

ДЕНВЕР, КОЛО.

На Видавничий Фонд УСС зложили на листу заходами Відділу США:

По 2 дол. п-ні Стефанія Левченко; по 1 дол. пп. Марія Коритко, Іван Венжівський, Марія Нижник, Анна Чайківська, В. Федорчук, М. Медвецький, Сергій Кротюк, Петро Романишин. — Разом 10 дол. Щире Спасибі!

Дякую за пригадку

Щиро дякую за ввічливу пригадку щодо закінчення передплати журналу, бо щоденні турботи і праця не дають усього пам'ятати як слід.

Олександра Рабій

Своєчасно внесена передплата дає здорову фінансову підставу видавництву.